

Số 14

Tuổi hoa

NĂM THỨ CHÍN - BÁN NGUYỆT SAN PHÁT HÀNH NGÀY 1 VÀ

Số 142

**NGÀY 01 THÁNG 12
1970**

CHỦ-NHIỆM:
CHÂN - TÍN

CHỦ BÚT:
NGUYỄN - TRƯỜNG - SƠN

THƯ-KÝ TÒA-ĐOÀN:
QUYÊN-DI

TRÌNH BÀY:
VI-VI

QUẢN-LÝ:
VÔ-VĂN-HỮU

Tạp-chí TUỔI - HOA xuất-bản vào ngày 1 và 15 mỗi tháng. Tòa-soạn: 38 Kỳ - Đồng, Saigon. Dây nói: 99.034. Giá mỗi số 25đ. Công-sở giá gấp đôi. Báo dài hạn: Một năm 24 số 600đ. Miền Trung và Cao Nguyên Trung Phần 640đ. Giá ủng hộ 700đ. trở lên. Thư từ, bài vở gửi Quyên-Di. Bưu phiếu, Chi phiếu xin đề Vô-văn-Hữu.

• Mua báo dài hạn xin trả tiền trước. Muốn thay địa chỉ mới xin vui lòng cho biết địa chỉ cũ.

ĐỌC TRONG SỐ NÀY:

Tình nghèo	LINH HƯƠNG	3
Sầu thương (thơ)	UYÊN HOÀI	12
Ăn thịt mèo	DIỆP ĐOÀN	13
Thử thách	HOÀNG ĐĂNG CẤP	16
Mẹ tôi	NGHIÊM TÂM TÂM	22
Điệp vụ người bay (tranh)	NGUYỄN TÀI	27
Dáng xưa	HOÀNG THỊ OANH	36
Nhớ nhung	NGÔ THỊ THUY CHÂM	40
Tình ca nước Việt (thơ)	HOÀNG CÔNG HẢO	43
Giải đáp thắc mắc	H.Đ.C.	44
Thư về miền Trung (thơ)	TRINH CHÍ	46
Mẹ viết cho con	MINH QUÂN	48

ĐỒNG GÓ NON:

Ước mong (thơ)	HOA VÂN	51
Làm quen	VĨ NGỌC	52
Tranh đồ	HƯƠNG DƯƠNG	55
Tranh bìa: Mẹ con	của VIVI	

TÌNH NGHÈO

Ê nhỏ, dang ra cho người ta buôn bán nữa chứ!

Lộ giật mình, quay lại cười lớn lên rồi kéo chiếc giỏ đựng xịch ra khỏi gian hàng bà bán cá khó tính. Nó quay lại trông chừng bà Tám đang kỳ kèo trả giá với mấy con bé ôm thùng rau muống rồi thằng bé yên tâm quay đi. Cứ mỗi lần đi chợ là y như Lộ được dịp cho mấy bà bán hàng mắng mỏ vì cái tật « đứng ngó mong », quên cả chỗ đứng là đường đi hay trước hàng cá hàng thịt đất khách. Mà kể cũng tội cho thằng bé, hai ba tháng mới được dịp đi chợ một lần bảo sao không khoái được kia chứ. Lộ nhìn lấy nhìn đề từ bà bán giá liền tay sàng từ bùm giá to đề tách chúng khỏi mảnh đậu xanh đen bần rồi cho lên đĩa cân, cột gói, trao cho

khách, trong lúc cái miệng không ngừng nói giá, rao hàng; từ hàng bán chuối xanh, vàng những nải nằm phơi mình dưới ánh nắng xé trưa chờ sự lựa chọn, trả giá mắc rẻ của khách cho đến hàng vải tiếng xé hàng dòn dĩa, và hàng khoai, tiếng xúng xoảng của cần, tiếng máy đồng chi reo trong lòng tay, túi áo bà chủ hàng nghe đến mê và biết bao nhiêu là cách buôn bán trong ngôi chợ ồn ào ban sáng nữa, nếu Lộ có dịp vào hút trong kia, trong cái lối đi nhỏ hẹp mà hàng quán tạn tiện chứa ra, nếu Lộ có dịp tò mò tìm hiểu làm sao mấy bà chủ sạp gánh, chịu nổi con đường nhor nhóp sinh Tây mà điềm nhiên buôn bán và nhất là... nếu không có tiếng gọi thằng ở oang oang của Bà Tám:

— Lọ, đem giỏ lại đây : đừng ngó gì đâu vậy...

À, bà chủ trả giá xong rồi đây, Lọ nặng nề lê chiếc giỏ đi, không quên ném chung quanh cái nhìn luyến tiếc như nói với mọi người, mọi vật. Biết bao giờ mới được đi nữa đây. Và phiền cái là gọi tiếng đi chợ cho xôm trò chứ có bao giờ Bà Tám mua trên hai món rau muống, mắm nêm đầu, đôi khi chỉ mua bó rau thối nữa chứ. Mắm nêm là cả một xa xỉ phẩm đối với gia đình tám đứa con nheo nhóc như Bà Tám. Thăm tâm thằng bé thật không muốn về nhưng óc nó lại cố tưởng tượng con đường sẽ quay trở ra,, sẽ về. Lọ thở dài, tiếng thở dài nặng chình chịch. Tiếng Bà Tám vang ra, phía sau Lọ đang chậm chạp đạp lên dấu chân hoàn thoát in xuống lớp sinh lẫn đất của Bà.

— Còn phải ghé qua hàng thịt nữa...

Óc Lọ thành hình một dấu hỏi thật nhanh. Nó cố giấu rồi không nên được bật ra nụ cười tím tím. A, hôm nay Bà Tám phát tài. Cái câu thật dễ dàng để nói mà cũng thật khéo ở chỗ vừa dùng đề hỏi tại sao một cách ý nhị, để người được hỏi trả lời với nụ cười. Nhưng Lọ chỉ nghĩ đến thôi chứ chẳng hỏi làm gì, khi nó là người biết rõ nhất. Biết rằng hôm nay gánh bắp xôi của bà đất khách. Biết rằng Bà quây về sớm hơn mọi khi và biết rằng đây là điều quan trọng, Bà có lời nhiều hơn mọi hôm khi chịu khó nhớ tới món tiền quà vật để phân phát mấy đứa lớn : thằng Chánh, con Phấn và đám dúi một hai mẫu bánh cho con Út, đứa bé nhất. Riêng Lọ thì có cái vinh hạnh xách giỏ theo Bà đi chợ, vinh

hạnh xách về nhà một món xa xỉ gấp ngàn lần món mắm nêm : món thịt bò.

A, thịt bò xào rau muống ngon phải biết, Lọ nhủ thầm mặc dù nó chưa một lần được thò đũa vào một đĩa thịt bò rau muống thơm tất còn phà khói thơm nghi ngút, chưa một lần biết miếng thịt bò nằm trong miệng con Phấn ngon ngọt đến đâu, khoái khẩu thế nào để con bé vừa ăn vừa xuyết xoa. Mà đến phần Lọ, khá lắm là còn thử nước rau muống nấu đực với một vài cọng rau dặt dờ giữa những hạt tương đồ sộ. Vậy mà cũng được đi, Lọ nhủ vậy vì nhờ tới một hai hôm nào tới phiên Lọ thì hết cơm ăn, thằng bé phải vác chén đi xin mấy mẫu cơm cháy của thím Ba bên cạnh và ánh mắt thương hại của Bà Tám nhìn nó đưa thử cơm cháy khét đen vào miệng với câu nói dịu dàng hẳn ra :

— Thôi, để bữa khác ăn bù.

Lần tiếng cười khoái trá, độc ác của thằng Chánh :

— Làm cái gì như ma ăn đất vậy mậy ?

Lọ thoáng rung mình. Không lần nào làm Lọ nhớ bằng bữa ăn thử cơm quá khét như vậy, nó đang đứng, dinh khắng vào kẽ răng át hẳn mùi nước rau muống thơm tho. Thà nhìn thì thôi, chứ nhất định chẳng bao giờ Lọ lại ăn thử cơm như vậy, chỉ tồ lườg dạ dày, Lọ còn nghe nó cào ran rất cổ kia mà.

Mang nỗi hân hoan của kẻ thoát khỏi một cực hình, bận về, với giỏ rau muống đầy ắp, chêm chệ gói mắm, gói thịt bò nhẹ đi trong tay, thằng bé thôi không tò mò nhìn

ngắm cảnh chợ ồn ào, náo nhiệt chung quanh mà quay ra mơ mộng bay bổng về món rau xào thịt bò, món ăn chính của bữa cơm trưa.

THĂNG Lọ ngồi xôm trên chiếc sân xi măng ướt những nước, tay nó mân mê mấy lá rau muống non xanh mơn, cọng gọn gàng từng bó nằm mát lạnh trong thau, dưới làn nước trong veo. Nghĩ mà phục mấy bà bán rau muống sát đất, làm thế nào để bó nào cũng to, mà to bằng nhau kia, lại vừa đủ mấy cọng rau non chồi ra ngoài cứ như rau mới cắt lên không bằng... Ừ mà dù có cắt lên từ đời nào đi nữa thì chính Lọ cũng phải biến chế sao cho nó ngon lành bằng mọi cách, chế ra, xào nấu, thêm gia thêm vị như bây giờ chẳng hạn. Lọ loay hoay tháo sợi giây lát cọng quanh bó, với chiếc dao bén trong tay, nó khéo léo chế dọc từng cọng thành ba, bốn cọng nhỏ. Tiếng dao đi suốt từ gốc tới ngọn rau muống ngọt lịm và cái đầu rau mảnh quá nên cong

xoắn lại làm thẳng bé khoai tra. Có lúc nó tự hỏi tại sao có những người không thích việc bấp núc trong lúc những công việc đó mang lại cho nó những nỗi vui thế này...

— Thôi mà, nín đi chứ, khóc hoài...

Tiếng Bà Tám dỗ đưa con Út trong nhà pha lẫn vẻ cáu kỉnh làm Lọ bưng tỉnh mọi ý nghĩ trong đầu. Chắc con bé với quả chữ gì, phải cái tật khóc nhè nhè mà gặp người nóng tính như Bà Tám thì những nhéo chừng năm, ba câu là bà gắt lên ngay, và quả vậy:

— Chảnh, ăm em ra trước chơi, khóc kiêu này làm ăn sao « ngóc đầu » lên nời?

Lọ ngoái đầu nhìn, con Út nín khóc nhưng nước mắt nước mũi tèm lem, theo anh ra trước sân. Hai cái chân bé xiu, cong cong đi lăm lăm thấy mà thương. Tiếng Bà Tám quát tháo đàn con còn lại:

— Còn con Phấn, thằng Tú, thằng Bằng đi ra luôn, hễ thấy đi chợ về là bu lại, hông biết kiếm cái gì nữa.

Bà dẫn mạnh gói đậu xanh xuống ván, lên giọng đe:

— Có « Ông già » tụi bây cho tụi bây bu, nghe!!

Bọn trẻ tản đi dần, Lọ vội vàng cúi xuống thau rau muống. Đĩa nào khôn lúc này đừng cục cựa. Bà Tám vẫn hay có lối « mắng giầy chuyền ». Con ruột Bà còn xắng xả như vậy huống hồ người ở như Lọ. Nhưng thằng bé thoáng lạnh người đi, hình như Bà Tám đứng chống nạnh nơi cửa sau. Lọ có thể tưởng tượng ra khuôn mặt đỏ rực giận dữ của bà:

— Còn cái thằng đó, liệu mà « ghi đầu » vào mấy bó rau muống tới chiều luôn đi, mượn thằng này « nghèo mặt rệp » mà...

Nghĩ giây lâu, Bà lại tiếp, lần này là cái lệnh...

— Bỏ đó đi, để tao làm, mày vô lấy cái cân với gói đậu trên ván ra đây ; nhớ lấy luôn gói đường ở tầng dưới tủ lưới nữa, nghe không !

Lọ dạ ngoan, nó vừa lạnh lẽo vừa trịnh trọng lễ mễ bẻ ra các thứ Bà Tám cần dùng. Lần này bà trao cho nó một cái thau to :

— Vô nhà đồ hai phần ba gói nếp ở góc ván vào đây.

Lọ hỏi lại cho kỹ :

— Dạ phải cái gói kế bên bao gạo không Bà.

— Ừ, nhớ là hai phần ba thôi nghe chưa, đồ hết đi...

— Dạ.

Thằng bé lặn vào trong, lần này thật là lâu mới thấy đầu nó lộ ra sau, mồ hôi nhễ nhại trên khuôn mặt. Với cái thau to trĩ xuống đôi tay gầy đen, rung rung, nó giống như con kiến tha mẩu đường gấp ba nó. Vậy mà miệng nó lại toe toe cười khi đặt thau xuống cạnh Bà Tám :

— Nặng quá, Bà.

Bà Tám không trả lời. Nghĩ rằng bà chủ đã nguôi ngoai cơn giận. Lọ tiếp tục gọi chuyện :

— Bộ bữa nay bà nấu xôi đậu xanh hả bà ?

Câu trả lời từ miệng Bà Tám làm thằng bé chưng hửng :

— Chừ hông lẽ nấu mà mầy ?

Mặt Lọ đỏ lên, lần này thì Lọ tức mình thiệt. Nói Lọ cái gì Lọ cũng chịu được chứ động tới Ba, Má Lọ nhất định Lọ ăn thua đủ. Hôm bữa Lọ chẳng đã lôi thằng Sáu bết mấy loi tại nó nói má Lọ giống bà vú đó sao. Má Lọ ở chùa, cạo đầu, ăn chay cho Lọ và thằng Tám, em Lọ, được phước. Hôm bữa mà Lọ xuống thăm Lọ, nó thấy rồi nó nhạo má Lọ. Chà, bây giờ mà nó ở đây Lọ dám tặng thêm nó mấy quả nữa à. Nhưng bây giờ lại là bà chủ, má Lọ còn nể nang huống nữa là Lọ. Nhưng Lọ cũng còn nghe tức mình sao đâu à.

Thằng bé lùi lùi vào trong, Bà Tám gọi lại :

— Vô dọn dẹp cái ván cho sạch đi, mắm nêm mắm ruốc rau muống bữa bãi ra đấy. Làm ơn lệ lên một chút, ra lựa nếp nghe không ?

Tiếng dạ của Lọ trầm đi. Nó vơ vọi gói mắm cho vào chén cất trong tủ. Còn lại mấy bao giấy đựng đường, đựng đậu, mấy bao ni lông với mấy cọng rau vung vãi trên ván nó kê thùng rác cho vào một lượt. Lần này thì lau ván kỹ lại bằng nui lau nữa là sạch trơn. Vừa lau thằng bé vừa nhón lên nhìn cái đồng hồ chạy rề rề trên đầu tủ lưới thăm mong cho tới 11 giờ rưỡi. Cây kim dài chỉ hơi trệch qua khỏi số năm. Lọ nhòai đầu nói to ra sau :

— Con đi đồ rác nghe bà.

Chỉ đợi bà Tám ừ là Lọ xách thùng rác nhào ra sân, đóng thẳng ra đầu hẻm chờ. Cái thằng cũng lạ, hề có chuyện gì buồn lòng là ngóng cái giờ đồ rác từng giây. Có lần bà Tám mắng nó : Phải chi đóng rác gần đây tao đã chẳng cần đến mầy. Đi đâu là chết đi ở đó.

Lọ cười, không nói. Nếu đồng rác gần đây, Lọ đã đâu quen được với « ông già ». Cả xóm ai cũng gọi ông đồ rác như thế, có lẽ tại Lọ gọi đùa trước. Mà nào ông ta có già gì đâu. Khó mà đoán được tuổi ông dưới lớp áo đen bần lem luốc, dưới khuôn mặt cần cỗi, khác khổ. Cái da mặt rúm ró kia, chiếc mũi như nửa quả mận bẹp đi kia, đôi mắt đục khẳm lơ dờ với cặp môi méo mó không thành một nụ cười, hai bàn tay hằn những đường gân như những gốc cổ thụ bật rễ, lúc giờ lên sửa chiếc nón tây tươm vánh rồi nạng nhọc lê chiếc xe đi nào có gì phải làm người ta chú ý, tò mò quan sát đâu.

Ấy thế mà Lọ lại chú ý. Từ ngày sở Vệ Sinh Đồ Thành hăng hái dọn phang đồng rác bên kia đường lên xe rồi ném lên đấy một tấm bảng to : « Cấm đồ rác » với hai ba bác phủ lít lảng vắng thì dân xóm lao động này đành bó tay. Máy bác ấy tinh mắt lắm đấy, lại siêng năng lắm, ngày hay đêm gì cũng khó mà giờ trò đồ bừa ra được. Và cũng từ đó xuất hiện một ông hốt rác. Với tiền công phải chăng, ông đến từng nhà, từng nhà, dọn từng thùng rác đồ vào xe, kéo đi.

Ông ta cũng chú ý tới Lọ. Tại vì đúng 11 giờ rưỡi là thằng bé có mặt ngoài ngõ để đồ rác, thật đúng giờ, ngày nào cũng như ngày nào. Chả là vì thằng bé ngại vị trí căn nhà nằm trong một cái ngõ cụt lại hẹp, ông ta cực nhọc xoay ra xoay vào chỉ để đồ một thùng rác thì thật là tội cho ông. Hôm giải thích tại sao Lọ lại chờ ông ngoài ngõ, ông già vỗ vai thằng bé, toàn thiện :

— À thằng này tốt, tốt..

Lọ sững run, trên đời này Lọ chỉ nghe Má Lọ khen Lọ tốt thôi chứ có người lớn nào khen Lọ nữa đâu. Vậy mà ông già biết khen Lọ. Lọ nghĩ ông già cũng tốt. Ông ta có tốt mới biết được thế nào là tốt chứ. Lọ lý luận như vậy. Từ đó Lọ và ông già thân nhau. Có hôm Lọ còn chờ ông mút ớ đầu xóm để đi theo ông nói chuyện. Lọ kể chuyện em Tám của Lọ, má của Lọ mỗi lần Lọ về thăm nhà. Em Tám của Lọ con trai mà hiền làm cơ, hai anh em chơi « Úp lá khoai » mà hể Lọ chỉ tay em « ngủ » thì thằng bé lăn xuống ngủ thật, hồi ngồi dậy chơi tiếp, có lần Lọ đổi trò, chơi « tùm nùm, tùm nịu ». Cái bài như sau « Tùm nùm, tùm nịu, tay ti tay tiên, đồng tiền chiếc đũa, hột lúa, ba bông, ăn trộm ăn cắp trứng gà, bù xa bù xít, trái mít rụng đi ». Máy bàn tay của hai anh em nắm lại chồng lên nhau, cứ mỗi chữ đi một bàn tay, tới hai chữ cuối lại nhắm tay Tám. thằng bé ngơ ngác nhìn anh, chả biết làm thế nào để « rụng », thì anh Lọ bày : anh ôm Tám để trên ván rồi Tám rụng xuống nha. Tám ngày thơ gật đầu. Lọ ôm Tám lên : nhưng đến lúc Tám định nhảy xuống thì Lọ kéo Tám lại, mà Lọ với Lọ cười ngoặt ngoẹo.

Hôm nọ kể lại « ông già » cũng cười. Ông già khen hai anh em Lọ ngoan, ông hứa khi nào có đồ sẽ cho cả hai chơi. Rồi thôi, Lọ cũng chẳng nghĩ tới nữa, đúng hơn là không dám mong. Lọ vốn hay bị thất hứa. Bà Tám hứa Lọ làm giỏi sẽ trả tiền nhiều cho má Lọ mà chẳng bao giờ. Mà đầu ông già có cho đồ Lọ hay không thì ông vẫn tốt. Tại vì ông biết khen hai anh em

Lọ. Ngoan, tốt, Lọ nghĩ rằng mình sẽ xứng đáng với những tiếng ấy.

Nhưng rồi ông già cho thật. Ông cho Lọ cái quần tây kaki vàng, hơi cũ và rách một miếng dưới ống quần. Lọ và lại thì hết như cái quần mới, Lọ mừng quýnh chưa kịp cảm ơn thì hôm sau ông gởi cho em Tám cái áo sọc xanh cũng cũ nhưng còn nguyên vẹn. Lọ đoán chừng của con ông bỏ ra rồi đem cho anh em Lọ. Nhưng khi Lọ nói với ông thì ông bật cười:

— Tao mà làm gì có con cái hả mày? Một mình còn hong đủ ăn đây...

A, ông ta sống một mình. Lọ vỡ lẽ, toan hỏi tiếp thì ông già chặn lại:

— Cái đó tao xin người ta quen cho tao đó mày, cái thằng thiệt lỗi thời.

Lọ nhe răng cười:

— Dạ sao nó mới quá, đẹp quá... ông à...

Ông ta kéo xe đi:

— Vầy mà mới gì mày, nhà giàu họ bỏ ra hàng tá áo quần như vậy kia... chứ bằng tá làm Lọ suýt xoa. Cái quần tây vàng hôm đó được Lọ vuốt thẳng thơm hai ba lần, gói bằng nhật trình để tuốt dưới đáy bao. Lọ có định bán đấu. Lọ tính đem về nhà để dành khi Tám lớn sẽ cho nó mặc. Vài hôm sau khi Lọ đồ rác, ông già lại hỏi:

— Sao hong mặc quần mới cho tao coi ra sao, mày?

Lọ động mạnh thùng vào thành xe cho rơi hết rác, cười cả băng mắt:

— Dạ con để dành cho em con, tội nghiệp nó...

Ông già cau mày tit lại rồi như không dần được, ông ta cười:

— Trời đất, cái thằng thiệt... hết chỗ nói...

Rồi cố nín cười ông ta quơ tay:

— Thôi mày bận đi nhỏ. Mai một tao xin cho em mày cái khác.

Và vừa cười ông ta tiếp tục kéo xe đi. Lọ cũng cười nhưng nó nhất định không nghe lời ông già, nó sẽ để dành cho em Tám bận. Minh mà... cần gì. Lọ hay nói như vậy. Ông đồ rác thật là tốt, tốt hơn cả bà chủ của Lọ nữa kia. Nhiều lúc Lọ ngấm nghĩ thấy mà thương ông già ghê vậy đó. Có một bữa tự nhiên ông nghĩ đồ rác, Lọ đâm ra nhớ mấy tiếng «thằng này», «mày» vô cùng, nhất là những lúc ông cười coi thật là hiền. Chẳng giống như tiếng «mày» cộc lốc của Bà Tám, thằng Chánh, thằng Sáu. Và mỗi lần ông nghĩ như vậy là hình như Lọ có nhiều chuyện để nói hơn. Như hôm nay đây này, Lọ nóng lòng để kể cho ông nghe chuyện bữa cơm rau muống hôm nay có thêm miếng thịt bò, Lọ sẽ hỏi ông già có ăn thịt bò lần nào chưa và nếu có sẽ bắt ông tả nó ngon thế nào v.v...

A, chắc ông già đến rồi. Tiếng loạt xoạt bánh xe cây nghiêng trên mặt đường, tiếng thùng đổ vào ồn ào, chẳng bao giờ Lọ làm được. Lọ nghiêng đầu, miệng há to, hai cánh mũi phồng lên, lấy hết sức bình sinh hét một tiếng lớn:

— Ông già...à...à...

Ông già đang trả thùng cho mấy người đồ rác, nghe gọi ông giật mình quay lại mỉm cười.

— Gì mà kêu om sòm vậy mày?

A, tiếng «mày» thân thiết đây rồi.

Lộ toét miệng ra cười rồi tay lúng lằng chiếc thùng, nó chạy tất tả về phía ông già, trên mặt đường chơm chớm đá.

*

Bà Tám chống một tay vào hông, một tay xĩa xối cái thùng rác:

— Vậy chứ tao hỏi mày, mày hông làm gì sao gói thịt biến mất?

Lộ xanh mặt:

— Dạ con đâu biết...

Thằng Chánh lách ra khỏi đám con bà Tám, lên giọng:

— Chữ hỏi mày xách giỏ về, còn gói thịt hôn?

Tiếng Lộ bình tĩnh; thằng bé quay sang bà Tám:

— Thấy. Thưa bà con nhờ con đề trên ván rồi mới đi lật rau.

Bà Tám giận dữ hơn, đôi lông mày co cao như ngăn những giọt mồ hôi từ trán tràn xuống má, mắt:

— Tao muốn hỏi là hỏi tao sai mày đi lau ván kia, mày có thấy gói thịt bỏ không?

Lộ chắc chắn:

— Dạ không.

Mắt bà Tám trừng trừng.

— Thật không?

— Dạ thật

Thằng Chánh độc ác:

— Hông chừng nó dấu ở đâu để xào ăn một mình đó mà.

Lộ tức lên:

— Cậu đừng nói vậy, tui nghèo chứ hông thèm ăn của ai đâu!

Bà Tám tiếp tục cật vấn:

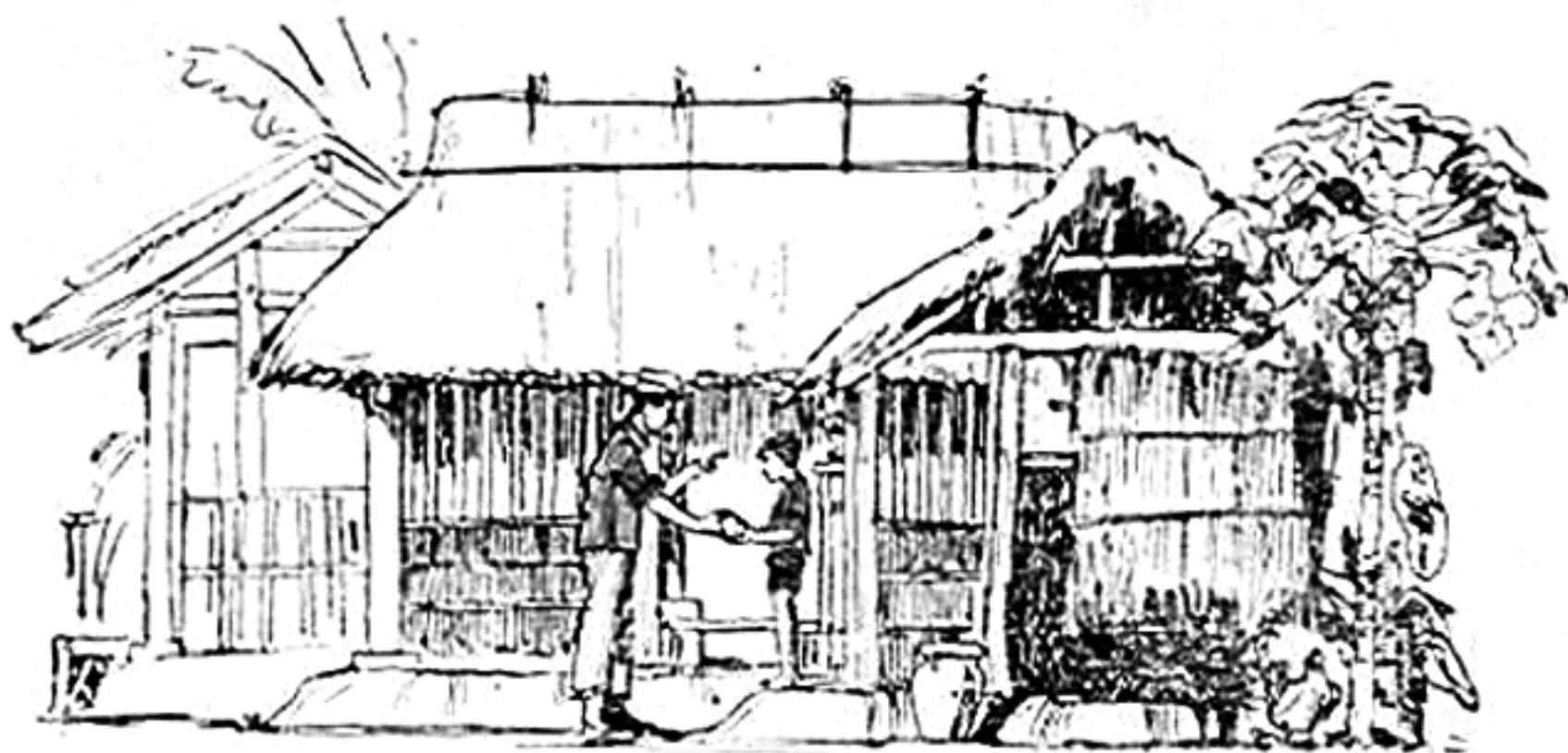
— Còn hỏi bỏ đồ vô thùng rác mày có bỏ gói gì bao ný lỏng không?

Lần này Lộ run lên, nó nghe rõ những giọt mồ hôi tươm ra trên trán.

— Dạ... con nhớ, mà hình như bao ný lỏng không hà bà...

Lộ không muốn nhìn bà Tám lúc này, đôi mắt đỏ ngầu, cái miệng mở ra khép vào không ngừng, bà như con thú dữ mất mồi:

— Thôi rồi... thằng quỷ này hại tao mà... Chỉ có gói thịt bỏ bọc

bao ny lỏng thối, mày nghe không? Trời ơi, là trời...

Ngón tay Bà quệt mạnh trên trán Lọ mai mỉa:

— Ờ, bao ny lỏng không, bao ny lỏng không của mày là cả bữa ăn của người ta, mồ hôi nước mắt của chủ mày, mày nghe không? Nghe không? Thằng quý?

Lọ chết đứng một chỗ. Nó muốn khóc, muốn chảy nước mắt mà sao không khóc được, không chảy được. Bà Tám chỉ con Phấn:

— Ra kêu Ba mày ở chỗ sửa xe đây, về coi thằng quý này nè?

Rồi Bà quay vào đám con lối nhỏ đứng chung quanh; hai tay vung lên như phân bua.

— Tui bây coi, đồ ăn của tui bây nó bỏ thùng rác rồi đó. Cho nhin ăn hết cả lũ mà...

Con Phấn lạnh lẽo bước đi. Lọ sững người nhìn theo, lâu lắm thằng bé mới bật ra câu:

— Thưa bà đề con đi kiếm ông đồ rác...

Rồi không đợi bà Tám ừ hử, nó cắm đầu chạy ra đầu ngõ như bị ai đuổi. Tới con đường lớn nó dừng lại nhìn hút hai dãy phố nhìn từng chiếc xe, dõi theo từng bóng người. Lọ thầm mong, thầm mong có tiếng xe nghiêng loạt xoạt trên mặt đường, tiếng thùng khua xúng xoảng vang dậy sau lưng, khi nó lúi thủi quay vào con đường, cái ngõ dẫn vào căn nhà thăm thẳm tối, khi cổ nó bắt đầu nghẹn cứng trước những câu hỏi đánh ác của Bà Tám sẽ dành cho và khi mắt bắt đầu sưng mờ. Nhưng vạn vật như đã im sững từ lâu nên

khi gặp Lọ quay vào, không một tiếng nào đánh động tâm hồn tỉnh thức, chờ đợi đề đuổi theo ông đồ rác quý mến của nó nữa, không một lời gọi vang lên sau nó như một phép lạ nữa.

Nếu có Phật hiện ra lúc này và hiền từ hỏi nó muốn gì thì nhất định nó sẽ cầu mong cho ông đồ rác từ tốn trong công việc, thận trọng khi tuôn rác xuống một nơi nào đó và sẽ thấy gói thịt bò quý giá của bà chủ. Nhưng Phật ở cao quá, Trời ở cao quá, nào có nghe được ước mơ của thằng ở khốn khổ như nó đâu. Ông già ơi, ông già có thương con xin ông làm sao thấy được gói thịt trong đồng rác, lần này chắc con nhớ ơn ông già suốt đời, ông già ơi! Mắt Lọ nhòe nhoẹt đi, hai dãy nhà hai bên ngõ trở nên lừng lững gợn sóng nhấp nhô, từ trong đó tiếng loạt xoạt, tiếng khua thùng loảng xoảng chát chúa, đinh tai chột vớ lên như tiếng máng, tiếng la của ông Tám, Bà Tám trong thần trí Lọ quay cuồng bất định.

*

Lọ, có ông nào kiếm mày kia.

Thằng Chánh đứng sừng sững ngay cửa, điệu bộ nó vẫn ngang tàng như lúc nào nhưng điều đó không làm Lọ quan tâm. Ồ Lọ như muốn vỡ ra bởi những dấu hỏi dồn dập: Ai vậy kia? Hay là ông già? Lạy Phật cho đó là ông Già đi. Lọ chỉ mong có thể.

Thằng bé chạy nhanh ra cửa. Quả đúng là ông Già. Ông cầm lưng lẳng gói thịt bò. Nụ cười của ông vẫn nở không trợn vẹo như lúc nào nhưng đã như một giọt rượu nồng nhò xuống làm tâm hồn thằng bé

say sưa, lão đảo. Nó muốn khóc thật tình khi nhận gói thịt bò trao từ tay ông. Miệng thằng bé lắp bắp :

— Sao... sao... ông biết nhà con ? Ông già cười thật hiền :

— Sao không, mầy ? Hối măt mầy ai lại hông biết ?

Ông đặt tay lên vai Lọ :

— Có bị la hôn, nhỏ ?

Nước mắt ứa lại ban sáng giờ đây được dịp bật ra. Lọ muốn gục vào áo ông khóc thật thỏa thê: Tấm áo lem luốc nhưng sao Lọ thấy bộ áo của ông có trị giá hơn bất cứ bộ áo sang trọng nào. Bởi nó lồng một trái tim có nhịp đập hòa với trái tim đồng loại, bởi nó che chở cho một xác thân sạch trong, bởi nó là vật hữu của một tâm hồn lương thiện. Con cảm ơn Phật cảm ơn trời. Lát sau Lọ ngẩng đầu lên :

— Mà ông làm sao biết được gói này của bà chủ con ?

Ông Già lại cười :

— Thì hỏi hết mấy nhà nào đồ rác, nhà nào cũng không thì còn lại nhà mầy chứ gì ?

Ông kéo Lọ ngồi bệt xuống bậc cửa :

— Thôi đừng khóc nữa, mầy. Thấy ai khóc tao rầu lắm...

Lọ quệt vội nước mắt, thằng bé cố gắng cười thật tươi, tay giơ cao gói thịt bò trước mặt ông già :

— Tại nó mà con bị mắng quá chừng... nhứt là ông Tám .. hồi sáng...

— Ai biểu lâu tâu chi, cho đáng.

Ông Già bật cười, vỗ vai Lọ !

— Thôi bỏ qua đi mầy, măt mầy mà khóc coi tối hủ hà.

Rồi ông đứng lên nheo măt :

— Thôi đừng buồn nữa, ở đây có ông có cháu... có gì tao bênh cho... mình ngay thẳng mà sợ gì...

Ông vỗ vai Lọ, lần nữa, tươi cười :

— Mai mốt tao đem cái quần cho em mầy, còn mới lắm ..

Lần này thì Lọ vui vẻ thật tình. Ông già tốt quá, tốt quá. Tai nó thoáng vang lên tiếng bi bô của em Tám đón nó ở cổng sau chùa : A, quần mới, quần mới... như tiếng reo ghen cứng trong cổ của Lọ khi nhận ra dáng ông già với gói thịt bò trong tay. Bỗng ông già măt hút, nắng tàn dần, Lọ quay vào với hình ảnh, với nụ cười ấm áp của ông già, như chút men rượu nồng còn sót lại trong tim...

LINH HƯƠNG

(bút nhóm Thương Linh)

SÀU THƯƠNG

Anh sẽ đưa em lại xóm làng
 Khi tàn chinh chiến giữa quê hương

Quê nhà ta đó em còn nhớ
 Hay đã quên rồi? — nghĩ xót thương.

Nhớ mãi hồn anh mang vắn
 vương

Thanh bình quê mẹ ngát niềm
 thương

Bờ lau mĩa ngọt ta vui sướng
 Nên xót thương hoài nỗi nhớ nhung.

Xa quá rồi em cảnh thái bình
 Quê hương còn đó — lệ tuôn nhanh

Thương em nhỏ dại hồn xanh
 ngát

Một sớm hao mòn ánh mắt xanh

Chinh chiến lâu rồi đồng ruộng
 hoang

Quê hương tan tác lặn thôn làng
 Ngút ngàn bom đạn ru em ngủ
 Giấc ngủ xanh xao tuổi má hồng

Nghĩ xót thương em phận hẻo
 mòn

Quê nhà súng đạn nổi triền miên
 Xin bình yên ở em thơ ấu
 Hãy cất trong tim nỗi tủi hờn

Xin giữ niềm tin tuổi ngọc ngà
 Bình yên quê mẹ nước non nhà
 Em về xây dựng đời xanh ngát
 Ngập núng thanh bình, mộng nở
 hoa.

UỖN HOÀI

ăn thịt mèo

Tôi vừa thiêm thiếp ngủ thì nghe tiếng Bà Tám la vang dậy :

— Trời ơi nó ăn mất con vịt rồi đi Hai ơi !

Tôi choàng dậy chạy bay ra sân, thôi rồi, có lẽ cũng con mèo đen quái ác ấy !

Tiếng Bà Tám phân trần với mẹ tôi :

— Minh vừa mới xây vào lấy cái ra để trộn cơm cho bầy vịt ăn là nó đã xuống rồi.

Bầy vịt con lao xao lên, kêu không ngớt ! Tôi lừa vịt hộ Bà Tám vào chuồng, những chú vịt con lông vàng mượt, mắt tròn xoe, đen láy, thế mà hai con đã làm mồi cho mèo rồi.

Bà Tám ngồi rầu rĩ thước thêm mặt Bà đổ lên vì tức giận, nhà tôi lúc trước cũng bị cảnh ấy ! Giờ thì vịt đã lớn rồi nên đỡ lo.

Cậu tôi vừa đi làm về, ông dựng chiếc xe đạp bên tường rồi vội vã hỏi :

— Gì đó ! Chết con vịt rồi phải không ?

Bà Tám buồn rầu :

— Rồi, 1 con nữa rồi 40 đ. một con chớ ít sao ?

Cậu tôi lắc đầu :

— Vậy là phải làm bẫy mới được, chớ điệu này để nó ăn hết sao đặng.

Tôi cũng tán thành.

— Phải đó ! chiều nay cậu làm bẫy đi !

Mẹ tôi thêm vào :

— Ôi ! Làm bẫy chi mắc công, có cái bẫy chuột lớn của mình đó, cũng được vậy.

— Ờ hé !

Thế rồi tôi và cậu bắt đầu thi hành kế hoạch để bắt cho kỳ được con mèo quái ác ấy !

Cậu tôi xin miếng thịt vụn của bà Tám làm cơm khi nãy, xong cậu mắc vào bẫy, tôi có nhiệm vụ

đem bày lên để ở nóc nhà, nơi mèo thường xuống đó để rình vịt.

Xong xuôi hai cậu cháu tôi núp ở sau bụi cây cam ngó chừng lên xem.

Lâu quá, 1... 2 tiếng đồng hồ mà con mèo ấy đâu chẳng thấy ! tôi nghĩ thầm có lẽ nào nó biết rồi, nên không dám xuống.

Nhưng kìa, tôi khẽ lay vai cậu tôi, con mèo đen khi nãy đang lẩn dò tiến tới bẫy thịt. Tôi hồi hộp theo dõi, con mèo đen ngửi mùi rồi đi vòng quanh bẫy thịt, tôi cứ tưởng nó sẽ đại khờ mà chui đầu vào, miếng thịt hấp dẫn thế mà ai chẳng ham. Nhưng không, nó lấy tay khều khều cánh cửa, trời ơi ! tôi khẽ kêu, tôi không ngờ nó khôn đến như thế. Nhưng sao cửa không xập. cũng hèn đấy ! Sau khi xem động tĩnh chả có gì con mèo tính quái ấy mới thò đầu vào ngoạm nhanh miếng thịt, xong nó chạy vút đi và mất hút sau mái ngói, tôi tức mình, tại sao bẫy không xập cả ? tôi day qua cậu tôi nhân nhò !

— Lúc nãy cậu làm sao mà cửa chẳng xập gì hết vậy ? Uống toi miếng thịt.

Cậu tôi cười rồi vỗ vai tôi :

— Mầy ngu quá ! Lần đầu phải làm sao cho nó tin là không mắc bẫy thì lần sau nó mới dám đến chớ ! Mầy không thấy « ông ta » khều cánh cửa sao ! Nếu nó xập thì con mèo nó chạy rồi.

Bây giờ tôi mới hiểu :

— Ờ phải rồi, cậu hay quá, ngày mai để bẫy nữa nghe !

— Ờ, ngày mai nói mẹ mầy mua thịt bò vụn đi, tao làm bẫy cho.

Tôi chợt nhớ ra :

— À ! bắt sống được mèo, rồi cậu tính làm gì ? hong lẽ nuôi sao ?

Cậu tôi cười hi hi :

— Hơi đâu mà nuôi cho tốn cơm, tao nhậu cho xong.

Tôi không tin lời cậu tôi nói, có lẽ cậu nói chơi vì tôi chỉ nghe nói ăn thịt chó thời chớ ít ai ăn thịt mèo lắm ! Con mèo giờ này chắc đang « nhậu » thịt bò của Bà Tâm đây !

*

Vừa đi học về, tôi đã nghe cậu báo tin :

— Con mèo đen mắc bẫy rồi, mầy xem cậu mầy tài chưa ?

Tôi vui sướng, vội vàng quàng cặp chạy ra nhà sau, chú mèo đen ngồi ủ rũ trong chuồng, xem nó như ông Ba Móng bị sa bẫy làng mà một dạo tôi đã xem chớp bóng ! Sao mà nó hiền từ quá, nó nhìn tôi như van lơn, chiếc miệng đỏ ướt kêu meo meo yếu ớt, chiếc miệng đó đã từng ăn thịt biết bao nhiêu

là vịt của tôi, của Bà Tám, không
tôi không thể nào tha cho nó được.

Tôi bỏ vào nhà, định hỏi xem số
phận của nó nhưng cậu tôi đã đi
nghỉ rồi, đành để chiều thôi.

— Thành ơi ! thay đồ lẹ xuống
ăn cơm !

Tôi gài vội cúc áo lon ton chạy
xuống cầu thang thì đã nghe mẹ
tôi nói :

— Hôm nay, mày với cậu ăn cơm
riêng, cho hai cậu cháu nhậu một
bữa.

Rồi mẹ tôi cười, không hiểu sao
mẹ tôi lại vui vẻ thế, như mọi lần
tôi đòi nhậu với cậu, mẹ tôi chẳng
bao giờ cho. Mùi thơm của thịt sườn
thịt xào bay lên thơm phức, tôi
chạy vội đến bàn không kịp suy
nghĩ, cậu tôi đã chễm chệ trên ghế
bên ly rượu đế. Cậu vẫy tay nói
với tôi :

— Lại đây, nhậu một bữa nghe,
hôm nay có món ngon lắm !

Cậu tôi khởi nói, nhìn vào mâm
đồ ăn tôi đã thấy ngon rồi, tôi day
sang mẹ tôi và em tôi đang ăn bên
« đi vắng » :

— Mẹ sang ăn luôn đi mẹ.

Mẹ nhìn cậu tôi rồi cười :

— Thôi, mẹ nhường cho hai cậu
cháu đó !

Giọng cậu tôi khàn khàn :

— Món này hiếm lắm, tao xách
xe chạy cùng trong chợ lớn mới
tìm được đó ! ăn đi kẻo nguội !

Tôi cũng gật gù khen ngon, tôi
làm một hơi bốn chén cơm.

Xong bữa ăn, tôi mới chợt nhớ
đến con mèo, vội vã tôi hỏi cậu
tôi :

— Còn con mèo, cậu định nuôi
nó à ?

Cậu tôi cười :

— Đã bảo nuôi làm sao được,
nhậu mất rồi còn gì ?

Tôi ngạc nhiên :

— Nhậu rồi à ? với ai thế ?

— Với mày chớ còn ai ?

Tôi sửng sốt :

— Cậu nói gì, cháu nhậu thịt
mèo hồi nào ?

Cậu tôi trỏ đĩa thịt sườn còn
tươi mỡ :

— Thì nè, « ông » ăn, « ông » khen
ngon quá chừng, còn làm bộ hồi !

— Trời !! ...

Tôi rụng rời tay chân, tôi chạy
bay ra nhà sau, chiếc chuông sắt
trống không, con mèo đâu ? bất
chợt tôi nhìn vào thùng rác, trời ơi !
mở lòng mun đen đây mà ? Thôi
đúng rồi, tôi ăn thịt mèo mà tôi
không hay, tôi bỗng thấy ớn ớn ở
cổ họng, tôi không ngờ tôi lại dám
ăn thịt mèo. Trở lên nhà, gặp mẹ
và cậu tôi đang mỉm cười, tôi
không biết nói gì thêm.

Mẹ khúc khích cười :

— Thế nào, thịt mèo có ngon
lắm không ?

Tôi ngập ngừng vừa mắc cỡ.

— Dạ... ngon... !...

Mẹ và cậu tôi cười vang, tôi
xấu hổ quá chạy vội lên lầu quên
cả rửa miệng.

DIỆP ĐOAN
(Gia Long)

● HOÀNG ĐANG CẤP

TIẾP THEO

Sáng hôm sau, Lượt đã thức dậy rất trễ. Lượt uể oải xuống nhà. Lượt gặp ông Đán đang ngồi trầm ngâm cạnh bà Đán. Vừa thấy Lượt, ông Đán hỏi Lượt với giọng hằn học :

— Hôm qua mày bị té à? Có bị gãy cổ không?

Lượt không đáp chỉ gật đầu. Bà Đán đối với Lượt thiếu vẻ vồn vã thương lệ. Ăn qua loa miếng bánh mì xong, Lượt cho ông bà Đán biết nó đi tam. Hôm nay nó đã có chủ định. Nó quyết theo dõi hành động của ông Đán suốt ngày hôm nay. Lượt làm bộ đi tam. Vừa ra khỏi nhà nó liền núp ngay vào một lùm cây rậm rạp và dòm vào nhà. Quả nhiên chỉ độ mười phút sau, Lượt thấy ông Đán đi ra với vẻ hết sức vội vã. Mặt ông Đán đầy vẻ lo âu.

Lần này Lượt nắm vai chủ động. Ông Đán không ngờ bị Lượt theo dõi. Ông đi thẳng về phía hang. Lượt theo ông Đán bèn gót. Tới cửa hang, ông Đán dừng ngẩn ngừ giây lát rồi đi thẳng vào. Sau vài phút do dự, Lượt cũng vào hang luôn. Lượt hết sức thận trọng đề phòng ông Đán biết mình bị theo dõi. Ông Đán đi sâu vào hang. Ông rọi đèn bấm để rõ đường. Tới chỗ cửa sắt hôm qua, ông Đán mở khóa, đẩy cửa qua một bèn và tiến về phía đất sụp hôm qua. Lượt thấy ông Đán đứng yên lặng quan sát chỗ đất sụp, hồi lâu rồi ông quay trở lại. Hết hờn, Lượt núp sát mình vào một khe hở trong hang. Tới gần Lượt, ông Đán dừng lại quẹo sang bên phải. Lượt theo sát ông Đán. Lượt vô cùng ngạc nhiên. Đêm qua Lượt và Ngọc Bích quên thám sát chỗ này. Ông Đán quẹo vào một nơi rất rộng, y như một gian phòng. Lượt thấy nhiều thùng gỗ đang chồng chất lên nhau gần đầy cả phòng. Ông Đán lựa một thùng vác ra ngoài. Thấy đã đủ, Lượt chạy bay về nhà. Lượt đã hiểu. Người ta đã giấu đồ lậu trong hang rồi đem tiêu thu dần dần. Như thế, ông Đán, người bí mật, bác Hoàng đều là những người buôn lậu ! Và Lượt nghĩ hè trong nhà những

người buồn lậu. Dù chứng cứ đã rõ ràng, Lượt vẫn không tin bác Hoàng là người buồn lậu, linh tính cho Lượt biết bác Hoàng không dính dấp với tồ chức này. Lượt muốn điên lên vì các câu hỏi dồn dập hiện lên trong đầu.

Lượt quên bằng giờ hẹn với Ngọc Bích. Vừa về đến nhà, nó thấy Ngọc Bích đang đứng chờ ở một hốc đá. Ngọc Bích nói:

— Anh trễ qua ! Bích chờ anh gần một giờ rồi.

Lượt nửa muốn im lặng nửa muốn nói với Ngọc Bích. Lượt có thể tin tưởng hoàn toàn Ngọc Bích không ?

— Bích không cho nhà biết vụ đêm qua ? Lượt hỏi.

Ngọc Bích nói quả quyết:

— Bích không nói gì hết ! Tại sao anh nghi Bích vậy ?

— Bích không cho ai biết những điều mình thấy trong hang ?

Ngọc Bích có vẻ giận:

— Bích xin thề ! Anh không tin Bích gì cả !

Lượt không nghi ngờ gì Ngọc Bích cả. Lượt hỏi là đề hỏi vậy thôi. Đề chuộc lỗi làm Ngọc Bích giận, Lượt nói:

— Tôi luôn luôn tin Bích ! Tôi hỏi là đề cho rõ thôi. Bích đừng giận. Vì nhiều chuyện xảy ra quá nên nhiều lúc tôi rối trí hỏi lung tung.

Lượt cố gắng nói mãi, Ngọc Bích mới hơi bớt giận. Mặt cô bé đã tròn, khi giận lại càng tròn thêm, tròn quay như vòng tròn.

Lượt dẫn Ngọc Bích đến ngồi trên một tảng đá nhìn ra khơi. Sáng nay Lượt chưa tắm biển. Nhưng Lượt còn đầu óc đầu mà hưởng thú tắm biển. Lượt rút lấy bức thư mẹ gởi ra đọc. Những lời mẹ viết làm Lượt lấy lại được tinh thần. Chợt nhớ lại sự nghi ngờ của mình về bức thư, Lượt nói với Ngọc Bích:

— Bích xem ! Tôi nghi ông Đán xem lên thư mẹ tôi gởi cho tôi !

Cầm bức thư với phong bì Lượt đưa cho, Ngọc Bích xem thật kỹ. Ngọc Bích nói với Lượt:

— Chắc ông ấy sợ cái gì bí mật bị tiết lộ chứ gì ?

Vừa nói xong, Ngọc Bích bỗng la lên:

— Nguyễn văn Lượt ! Nơi nhận: Biệt thự Nguyễn văn Hoàng, xóm Bông Nha Trang !... Lạ quá!

— Lạ cái gì ?

— Tại sao má anh gởi thư về Xóm Bông, không gởi về đây ! Tại sao người ta không cho biết địa chỉ của anh ở đây ?

Câu hỏi của Ngọc Bích đã làm Lượt hiểu rõ ràng. Lượt run run hỏi Ngọc Bích:

— Đây không phải là xóm Bống Nha Trang?

Đến lượt Ngọc Bích ngạc nhiên:

— Bộ anh không biết hả? Đây chỉ là một hòn đảo ngoài khơi Nha Trang. Xóm Bống ở cách đây gần chục cây số! Muốn đến xóm Bống phải vào đất liền.

Đúng rồi! Đúng đây là điều ông bà Dân sợ Ngọc Bích cho Lượt biết: Lượt không phải ở xóm Bống Nha Trang nơi mà mẹ Lượt tưởng Lượt đang nghỉ hè.

Bí mật mới này giải thích được gì?

CHƯƠNG IX

— CHÚNG ta nên bình tĩnh, Ngọc Bích thì thầm, chúng ta hãy cố gắng nhận xét lại từ đầu... Bích gặp được anh là điều hết sức tình cờ nếu không... nếu không chắc chắn chín trăm chín mươi chín trên một ngàn anh sẽ cứ tưởng đây là Xóm Bống Nha Trang chứ không phải là một hòn đảo ngoài khơi Nha Trang. Một điều may mắn hơn nữa là Bích đọc được thư má anh. Nếu không Bích sẽ không bao giờ nói cho anh biết đây không phải là Xóm Bống

Lượt khẽ lắc đầu:

— Nhưng có thể một người khác cho tôi biết!

Ngọc Bích nói to:

— Ai cho anh biết mà anh biết được? Anh xem đó, chung quanh đây hoang vu, nhà này cách nhà kia hàng cây số. Ông Dân hoặc bác anh đã khéo chọn chỗ này.

Vì đã đến trưa, Lượt và Ngọc Bích chia tay nhau và hẹn sẽ gặp lại vào lúc một giờ.

Đến một giờ, hai đứa thận trọng kéo nhau vào một nơi hết sức kín đáo để bàn chuyện. Những cây cò thật cao, những tảng đá đã bao quanh chỗ hai đứa đứng. Từ đó, chúng có thể nhìn ra ngoài nhưng ở ngoài không thể nào nhìn thấy chúng được.

Lượt đã quyết định thuật lại từ đầu câu chuyện, cho Ngọc Bích biết những nhận xét, những khám phá và cả những lo âu của mình nữa. Dù chưa tìm được bí mật, Lượt đã cảm thấy dễ chịu phần nào vì nó đã có bạn chia sẻ những lo lắng với nó.

Nó nói:

— Bích biết không, tôi có thể nhờ Bích gửi thư dùm tôi, như

thế tôi có thể kể hết mọi chuyện cho mẹ tôi, hoặc tôi có thể báo cảnh sát, nhưng tôi không muốn vì... tôi sợ bị làm !

Ngọc Bích cười thông cảm :

— Tại sao anh nói vậy ? Sao anh không nói là vì bác Hoàng của anh...

Ngọc Bích đã nói trúng tim đen của Lượm.

Lượm gật đầu xác nhận :

— Bích nói đúng. Tôi chưa tin rằng bác tôi làm việc mờ ám.

Lượm ngần ngừ giây lát rồi nói tiếp :

— Bác tôi mời tôi đến đây thì đáng lẽ bác tôi phải săn sóc tôi chứ, đang này...

Ngọc Bích ngắt lời Lượm :

— Minh hãy trở lại từ đầu... Người ta đã đưa anh đến đây và đã chủ ý làm anh cùng mẹ anh tin đây là xóm Bồng Nha Trang. Mẹ anh đã viết thư cho anh và gửi về xóm Bồng chờ không gửi về đây. Như thế có một ông Hoàng nhận thư ở xóm Bồng rồi trao cho ông Đào đem thư về đây cho anh.

Lượm ôm đầu suy nghĩ :

— Nếu bác tôi chỉ huy nhóm buôn lậu này thì không lẽ bác tôi lại để tôi ở đây... Vì biết đầu tôi có thể thấy được bí mật của bác.

Ngọc Bích mỉm cười hỏi Lượm :

— Anh có thể nào tìm ra đáp số một bài toán nếu anh thiếu phân nửa đề bài không ?

— Không !

— Vậy thì trong vấn đề phức tạp này, phân nửa đề bài anh thiếu là ở Xóm Bồng.

Lượm hỏi :

— Như thế, tôi phải đi Xóm Bồng !

— Phải !

— Nhưng làm sao tôi đi được ? Ông Đào đời nào để tôi đi !

— Anh không cần xin ông Đào. Anh đi lén. Chỉ cần suốt một buổi là đủ.

— Nếu ông ta nghi ngờ thì sao ?

— Dễ quá mà, anh chỉ cần nói anh đi lạc trong rừng...

Ngọc Bích tính toán thật nhanh. Cô bé nói tiếp :

— Tôi về nhà một lát, anh chờ tôi ở đây. Tôi đưa anh ra bến đò.

Đò sẽ đưa anh vào đất liền. Nơi đò cập bến là cầu Đá Nha Trang. Ở đó, anh đón xe ngựa đi ra chợ, đến chợ, anh hỏi thăm xe ngựa đi Xóm Bóng. Tới Xóm Bóng, anh sẽ tìm thấy nhà bác Hoàng của anh ngay. Anh có tiền đi xe không?

— Có! Mà tôi có cho tôi tiền túi dù bác tôi có dạn không cần.

— Tôi cũng có để dành được chút đỉnh. Tôi sẽ đem đến cho anh...

Lượt ngạc nhiên:

— Bích cho tôi?

— Anh có coi Bích là bạn của anh không!

Ngọc Bích nói với giọng hết sức chân thành. Lượt và Ngọc Bích bỗng nhiên im lặng không nói một lời nào. Hai con chim vỗ cánh bay tung lên trời cao. Tình bạn thắm thiết tràn ngập tâm hồn. Lượt có nhiều bạn nhưng đầu tiên Lượt mới có được một người bạn chân thành đúng nghĩa, lần đầu tiên Lượt mới biết bạn là gì. Người ta không dùng lý trí để hiểu tình bạn, người ta chỉ cảm thấy được mà thôi.

Lượt cảm động:

— Cám ơn Bích nhiều lắm! Bích có thể...

Biết ý Lượt, Ngọc Bích chận ngay lời Lượt:

— Bích muốn đi theo anh để hướng dẫn anh nhưng không thể được, ba Bích khó lắm Bích không thể nào về trễ được. Vụ thám hiểm hang, Bích bị rầy quá xá, may mà ba Bích không biết Bích vào hang. Thôi, anh chờ Bích ở đây nha, Bích về nhà, độ nửa giờ Bích trở lại.

* * *

Y như lời hẹn, đúng nửa giờ sau Ngọc Bích trở lại. Vừa thấy Lượt, Ngọc Bích nói:

— Tôi mang tiền cho anh.

Ngọc Bích dúi tiền vào tay Lượt. Lượt do dự không muốn nhận. Trong khi chờ đợi Ngọc Bích, Lượt đã quyết định không lấy tiền của Bích. Lượt ngập ngừng nói không ra lời:

— Bích... Bích...

Biết ý Lượt, Ngọc Bích nói cương quyết:

— Anh phải nhận! Biết đâu anh sẽ cần dùng nhiều khi đến Xóm Bóng. Nếu anh không nhận, Bích sẽ cho ba Bích biết tất cả.

Lượt hoảng hốt :

— Bích đừng làm thế !

— Bích sẽ nói...

— Bích đã hứa...

Ngọc Bích khẽ hất mái tóc ra đằng sau :

— Bích sẽ nói vì biết đâu nếu cứ giữ mãi tình trạng này sinh mạng của anh sẽ bị đe dọa.

— Dù sao đi nữa không có ai muốn hại tôi cả, nếu hại đã hại rồi.

— Làm sao biết được ? Nếu ông Đán biết anh biết tất cả thì làm sao ?

Anh không biết tại sao bác anh lại đưa anh đến đây thì làm sao giải quyết vấn đề được vì đó là chìa khóa mở cửa bí mật.

Cảm thấy Lượt đã bị thuyết phục, Ngọc Bích tấn công dồn dập :

— Anh nhận đi ! Chúc anh thành công.

Lượt nhận tiền của Ngọc Bích rồi gật đầu :

— Cảm ơn Bích ! Tôi đi ngay.

Ngọc Bích dẫn Lượt ra bến đò. Lượt chưa biết phải hành động gì ở Xóm Bóng cả : tùy cơ ứng biến ? Lượt sẽ gặp bác Hoàng chăng ? Làm thế nào bác Hoàng biết Lượt được ? Bác Hoàng có giải thích rõ cho Lượt biết thái độ kỳ lạ của bác hay không ? Hay Lượt giữ bí mật tông tích của mình để dò xét cho kỹ ? Lượt ở Xóm Bóng luôn hay phải trở về đảo này để đối đầu với ông Đán ? Lượt có phải nhờ cảnh sát giúp đỡ và che chở không ? Bao nhiêu câu hỏi dồn dập làm Lượt hoang mang so sợ.

Khi Lượt chuẩn bị xuống đò vào đất liền, Ngọc Bích căn dặn Lượt :

— Trừ khi cấp bách lắm, nếu anh thấy cần phải báo cảnh sát anh hãy trở về đây và ghé nhà Bích.

— Nhà Bích ?

— Phải ! Minh sẽ thuật tất cả chuyện. Ba Bích sẽ lo tất cả thủ tục cho mình.

Chợt nghĩ ra điều gì, Ngọc Bích lại nói :

— Nếu anh gặp gì khó khăn ở Xóm Bóng cần phải giải quyết gấp, anh có thể gặp chủ ruột của Bích ở Hà Ra. Chủ ruột Bích có tiệm sửa xe đạp ở đó, tiệm Mỹ Châu. Anh nhớ nghe ! Chủ Bích tên Hậu.

(còn tiếp)

Mẹ Tôi

NGHIÊM TÂM TÂM

NẾU có ai hỏi tôi trên đời này tôi thương gì nhất, chắc chắn tôi sẽ trả lời: Tôi thương mẹ. Tôi thương mẹ nhất trên đời. Mẹ là bóng mát thương yêu, tình mẹ là chất liệu ngọt ngào êm ái nhất. Mẹ đã sinh ra chúng tôi, nuôi dạy chúng tôi nên người, mẹ lận đận, khó nhọc vì chồng con thế mà lúc

nào mẹ cũng cười vui, mẹ không hề kêu ca than vãn.

Theo lời mẹ tôi kể, nhà ngoại tôi rất nghèo, nhà chỉ có vài thửa ruộng và dăm ba con trâu nuôi cho mướn. Ngoại có ba người con người con trai đầu, mẹ tôi và di tôi. Cậu hai được ông bà ngoại cho đi học chữ Nho, rồi chữ Pháp, ngoại cưng yêu cậu lắm vì cậu là con một nòi giống nhưng chẳng may cậu lại chết sớm. Trong nhà một tay mẹ cày cấy, hồi còn nhỏ mẹ tôi đã phải đi chăn trâu, cấy lúa... đêm về mẹ phải thức khuya làm thêm hàng mã, để sáng dậy sớm lên chợ Quận bán, tuy vất vả, khó nhọc mẹ vẫn nổi tiếng xinh đẹp nhất vùng, cho đến bây giờ tuy mẹ tôi đã già, trán mẹ đã nhăn, da mẹ đã hóp vì trải bao năm khổ sở với chồng con tôi thấy mẹ vẫn có nhiều đường nét. Năm mẹ tôi mười sáu tuổi, ba tôi ở Đà Lạt về nhờ mai mối dạm mẹ, ba là con một gia đình ba không giàu nhưng bà nội hiền lành, phúc hậu, hơn nữa giống họ ba lớn, lại có danh vọng. Lúc đầu mẹ tôi không chịu nhưng sau họ hàng khuyên nhủ quá nên mẹ bằng lòng... Ngày đám cưới ba mẹ tôi được người nhắc nhở hoài. Nhiều lúc trong bữa cơm thân mật gia đình ba thường mỉm cười kể về: Ngày xưa ba đầu tỉnh lấy mẹ mày, vậy mà nội cứ bắt lấy cho bằng được, ba kể cho chúng tôi nghe hôm nhận được thư nội kêu về hỏi vợ. Nội nhờ người viết thư kêu ba về « Con về mẹ hỏi con bà Nghiêm ở ngũ Hoàn kiểm cho ». Ba đoán miết vẫn không tìm ra ai. Bộ không lẽ nội ra mãi Hà Nội hỏi vợ cho ba sao, từ Hà Tĩnh ra đến Hà Nội xa biết bao nhiêu mà kể.. ngày ở Đà Lạt ba có quen một người

con gái khá dễ thương, ba tính về nhà xin nội cưới, thế nhưng về nhà nội bắt phải hỏi mẹ ai ngờ con bà Nghiêm ở ngõ Hoàn Kiếm lại là mẹ (mẹ ở gần ngõ bà hàng Hiên mà người ta bên là ngõ Hoàn Kiếm) Ba nói chả biết ai bên cái thơ trát bấy thế, hại ba thiệt suy nghĩ cả tháng luôn. Ba nói ngày xưa mẹ tội bấy nhỏ xiu, chả xinh tí nào vậy mà lớn lên « ngõ » cũng được, thêm nữa nội thích mẹ, ba cũng phải vâng lời nội...

Đám hỏi xong ba tôi trở về Đà Lạt làm ăn, còn mẹ vẫn ở nhà giúp ngoại chăm sóc gia đình. Ba năm sau ba về cưới mẹ..., ba bảo ngày xưa cưới xin khó lắm như đầu như bây giờ. Những lần ba về làm rề ba khớp luôn đôi lúc muốn ở luôn Đà Lạt không về. Còn mẹ những lúc bị ba tôi « kẻ » mẹ sùng lắm, mẹ bảo mẹ cũng chả thêm ba, thiếu gì người xin hỏi mẹ, họ còn giàu có đẹp trai gấp mấy ba chứ bộ, lúc ấy ba cười xoa « chả thêm mà có chín mươi con »... Mẹ nguyệt ba có đười nhưng chả làm gì được.

Nghe ba mẹ tôi nhắc lại chuyện xưa, chúng tôi thấy ba mẹ như nhỏ bé lại và dễ thương ghê quá, tôi nghĩ không hiểu sao ba mẹ tôi không thương yêu nhau trước thế mà gia đình vẫn hạnh phúc... có lẽ tại mẹ thương yêu ba và khéo chiều chuộng. Năm mẹ tôi về Đà Lạt với ba tôi nhằm lúc VM kháng chiến, mẹ tôi phải tản cư xuống Phan Rang. Ba tôi đi trước với gia đình bác, còn mẹ tôi vì phải thu xếp nhà cửa lo bán heo gà nên xuống sau. Ba tôi về tận Ma Nương, đến đất lạ lại trong hoàn cảnh chiến tranh, mẹ phải vượt qua bao nhiêu khó nhọc mới tìm gặp ba. Ma - Nương là

vùng ma thiêng nước độc nên dân tản cư bị sốt rét ngã nước chết thật nhiều, có gia đình mười mấy người sau lúc tản cư chỉ còn hai ba người. Ba tôi cũng bị sốt rét và bị đập đinh nên chân sưng vù lên không làm chi được cả. Xuống Ma-Nương thấy cảnh chết chóc bệnh hoạn, mẹ lo lắng đưa ba về Phan Rang, ba mẹ tản cư xuống Gò Đền Hội Diêm. Ở đây mẹ tôi có thái người anh cả, mẹ tôi phải mướn lúa làm thuê cho người ta để lấy tiền nuôi ba, chạy chữa thuốc men cho ba — những ngày tháng gần sinh mẹ còn phải lội bùn hái rau muống đem ra chợ bán. Anh tôi sinh ra đời trong sự đau ốm bệnh hoạn của ba, sự cơ cực của mẹ nhưng nhờ trời anh tôi rất mau lớn, ba tôi lại lành bệnh và được đi làm cai lực lộ. Cuộc sống gia đình ba mẹ tôi có vẻ sung túc hơn, ba mẹ mua được cái nhà nhỏ nhỏ giá 30đ... Ở đâu được mấy tháng tình hình tạm yên, mẹ tôi đòi về xứ, ba bằng lòng để mẹ về. Buổi sáng ba đưa mẹ ra ga thì có lệnh không cho xe chạy, mẹ đành ở lại Phan Rang, mẹ bảo nếu lần đó mẹ về chắc không có chúng tôi ngày nay, ở lại Phan Rang ít lâu gia đình tôi hồi cư, lúc trở về Đà Lạt gia đình tôi thật thắm hại, ngôi nhà bỏ hoang bị mọi người không đi tản cư đến ở, có mấy bao gạo để dành mấy bữa cá mẹ làm mắm, ngay đến cả than củi cũng bị họ dùng hết sạch, vườn rau cây có mọc tiêu điều. Còn một ít tiền dành dụm mẹ tôi làm vốn bán xôi chè, những giờ rảnh rỗi mẹ cuốc rẫy làm lại vườn. Buôn bán qua loa, với rau lại trúng mùa gia đình tôi khá giả dần dần. Tôi và anh kể tôi được sinh ra trong

lúc này... Chúng tôi sung sướng chưa được bao lâu thì ba tôi bị tình nghi và bị bắt giam ở Nhà Trại, lúc ấy tôi vừa mười bốn tháng... Tuy vật chất không thiếu nhưng tôi lại đau yếu liên miên, phần lo lắng cho ba tôi, phần lo lắng cho con cái mẹ tôi gây tộp hẳn đi, mẹ đau buồn phát bệnh... may nhờ có một bà, cùng tuổi với ngoại tôi giúp đỡ trong nhà (giờ này bà vẫn sống và chúng tôi thương kính như nội ngoại) Bà chăm sóc cho mẹ con tôi, tình thương bà dành cho gia đình thật sâu đậm. Mãi đến năm mười tám tháng tôi mới chấp chững biết đi và đến lúc tôi bắt đầu bước những bước vững chãi thì ba tôi được thả ra. Được thả về nhưng vì ở tù khổ nhọc, bị tra tấn, ba ốm yếu liên miên, ba không đi làm nữa, ở nhà chăm sóc vườn tược.

Mười mấy năm qua rồi, người anh cả tôi đã qua hết bảy năm đại học và đứa em út tôi đã sáu tuổi... Mẹ tôi tảo tần trong suốt cả đời mẹ. mẹ chịu khó dãi dầu nhưng không than van. Những lúc nghỉ học chúng tôi ở nhà giúp mẹ nhưng những sự giúp đỡ ấy đâu thấm với công lao

nuôi dưỡng của mẹ. Mẹ hạnh diện với bảy con ngoan ngoãn dễ yêu, chúng tôi thương mẹ, và ít khi làm mẹ buồn lòng. Mẹ thương chúng tôi và hy sinh tất cả, mẹ săn sóc chúng tôi từ miếng ăn giấc ngủ. Tôi nghĩ rằng chưa bao giờ mẹ được nghỉ ngơi, thông thả, ngày nhỏ mẹ khổ với gia đình, lớn lên mẹ khổ vì chồng con : chúng tôi không bao giờ muốn mẹ buồn khổ nhưng hình như trời không muốn. Những tháng năm dài mẹ tôi đã khóc nhiều lần vì lũ con. Năm tôi mười hai tuổi, anh tôi bị đau thương hàn suốt hai tháng liền, anh vừa bớt đến phiên tôi, bệnh tôi lại nặng hơn gấp bội... ba tôi đã sắp xếp áo quần riêng cho tôi và tính mua hòm. Chỉ chờ giờ nhắm mắt, hơn nửa tháng liền tôi mê man trên giường bệnh... nhiệt độ có khi lên đến hơn 40°, có lần tôi đã lịm đi tìm tôi hầu như ngừng đập, mẹ tôi khóc vang cả nhà thương... Vậy mà cuối cùng không hiểu do phép màu nào làm tôi sống lại. Phải chăng do tình thương bao la của mẹ làm tôi không nỡ bỏ đi. Mẹ tôi thức suốt đêm bên tôi, quạt cho tôi bớt nóng và nhận chịu những cơn mê sảng, điên loạn của tôi trong cơn bệnh. Hai mươi ngày sau tôi mới tỉnh, mới nhận ra được tờ bạc 5 đồng do mẹ để, biết được tôi đang nằm ở nhà thương. Mẹ tôi đã mừng đến chảy nước mắt. Mất mẹ tôi thâm quầng, sâu thẳm đến nỗi bạn bè lúc thăm tôi họ tưởng mẹ tôi cũng đau như tôi. Hai tháng ở nhà thương, trở về nhà tôi như người chết đi sống lại, mẹ phải tập tôi đi, dìu tôi từng bước nhỏ, về sau này lúc tập cho các em tôi đi tôi nghĩ và thương mẹ tôi lạ lùng, mẹ vừa rời tôi một tí là tôi khóc, không bao giờ tôi

nghĩ rằng mình có thể rời xa mẹ trong lúc này. Tôi đau chưa mạnh hẳn ba tôi lại bị tông xe nằm nhà thương, mẹ tôi bàng hoàng ngơ ngẩn... kết quả của sự lao tâm, lao lực là mẹ lâm bệnh, mẹ phải nằm nhà thương... rồi thêm mẹ làm bằng. Chưa bao giờ nhà tôi lâm vào tình trạng bi đát như lúc đó, nhiều lúc buồn bực quá ba tôi đòi nôi lửa đốt nhà cho khỏi phải nhìn thấy cảnh khổ đau của gia đình... Thế nhưng lúc mẹ tôi lành bệnh, nguồn vui gia đình trở lại, mẹ tôi lại làm việc, lại lo lắng khổ sở cho gia đình trong những năm sau đó... nào là em tôi bị mổ, tôi bị tông xe, những yếu đau bệnh hoạn kéo dài mãi trong gia đình. Tôi tưởng nếu thiếu kiên nhẫn, thiếu nghị lực làm sao mẹ tôi có thể cố gắng cười vui trong những nỗi đau khổ. Mẹ tôi lo lắng hy sinh cho chúng tôi quá nhiều, mẹ tôi thương chúng tôi vô hạn. Những lúc chúng tôi có dịp đi xa hay những lần thi cử thương mẹ quá với những lời cầu khẩn chân thành của mẹ, tay mẹ run run, môi mẹ mấp máy, khóe nhang quẹo tròn trong không khí... mắt mẹ ngời sáng. Mẹ khẩn cầu, mong ước cho chồng cho con mẹ, mẹ không nghĩ đến bản thân mẹ. Thương làm sao những hôm đang ngủ chợt bừng tỉnh với tiếng đuôi muỗi của mẹ, mẹ kéo mền che ấm thân con, mẹ sửa lại những sợi tóc lòa xòa trên trán, mẹ nhét lại mùng màn rồi mới nhẹ nhàng lui gót, những lúc ấy chỉ muốn ngồi bật dậy ôm mẹ thật chặt để nghe thương yêu lan nhẹ, để thủ thi cùng mẹ: Con thương mẹ ghê quá mẹ ơi,... nhưng không hiểu sao tôi vẫn nằm im đón đợi, nhận hưởng những thương yêu mẹ dành cho lũ con mẹ.

Mẹ biết rằng những lúc ấy con chỉ muốn khóc trong tay mẹ không?

Thương mẹ ghê ở những lần mẹ ngồi bên cửa sổ chờ chúng con đi học về... Về hơi trễ một tí là mẹ lo cuống cả lên, lo sợ không biết con ra sao, dù có ham chơi đến đâu đi nữa, mấy con mẹ cũng phải đi học về đúng giờ, không dám làm mẹ trông chờ lo lắng.

Sống trong gia đình — mẹ hiền thực, mẹ dịu dàng, bao dung quá, ở ngoài gia đình mẹ cũng chiếm được những thương yêu của mọi người dành cho mẹ, chưa bao giờ mẹ làm mất lòng ai, những lúc anh em tôi có điều xích mích với mấy nhà hàng xóm, mẹ chỉ dịu dàng khuyên bảo, mẹ nói mẹ ghét nhất là đánh chửi nhau. Mẹ không chấp nhận nổi một đứa con nào như vậy, vì thế mỗi lần có gây nhau với mấy trẻ hàng xóm chúng tôi lại nhớ đến mẹ, nhớ đến ngọn roi của mẹ. Mẹ tôi ít khi đánh chúng tôi nhưng mỗi lần đã cầm roi là chúng tôi như đon, mẹ chỉ đánh khi chúng tôi có lỗi nặng ghê lắm.

Mẹ tôi năm nay đã bốn mươi tám tuổi với số tuổi của mẹ theo như những người sung sướng mẹ tôi phải còn trẻ lắm, thế nhưng vì lận đận, khổ nhọc với chồng con mẹ già trước tuổi. Những lúc ngồi ngắm mẹ, thấy má mẹ đã nhăn, mắt đã bắt đầu sâu hơn, bàn tay mẹ đen đi và chai sạn, tôi thương mẹ quá. Tôi thương cầm tay mẹ vuốt khế: Sao tay mẹ nhỏ xiu hỏ, chà bù với tay con. Mẹ cười thương yêu: Tại mấy con ăn hết chất bổ của mẹ rồi — mẹ đáp thế nhưng ra chiều mẹ cảm động

lắm. Ông anh tôi tuy đã lớn tình tình vẫn y như con nít, anh nhắc bông mẹ lên cao rồi đặt xuống Mẹ chỉ bằng nửa con Tâm là cùng chứ mấy, tôi nhàn mặt cười: Thế anh cũng ốm bằng mẹ chớ hơn ai đâu. Anh hay chọc tôi mập, mập và lùn, thế nhưng tôi vui vì được anh chọc thế, ngày xưa mẹ tôi cũng mập chứ bộ... Con giống mẹ là nhất rồi.

Mẹ tôi tuy thương tôi nhưng chúng tôi ít khi nào tin mẹ công bằng trong sự ban phát tình yêu ấy, hình như mẹ tôi thương con đầu và con út hơn (cái lệ mà) những khi vôi vỉnh tiền mẹ sắm sửa mẹ không cho, chúng tôi khóc bù la bù loa phân bì: Mẹ thương anh Tuấn, anh Tuấn chả làm gì hết mẹ cũng thương, còn tôi con... Các con chỉ nói bậy, ai mẹ chả thương như nhau nhưng anh con lớn hơn, nó có nhiều điều cần tiêu hơn mẹ phải cho nhiều chứ... Tuy ấm ức chúng tôi vẫn phải lặng thinh vì nghĩ là mẹ có lý. Mẹ tôi phải lo lắng đủ thứ mà, vườn tược, ăn tiêu tốn kém, còn chúng tôi chỉ việc ăn và phá hại không thôi, thế mà còn làm mẹ buồn. Thiết chúng tôi có lỗi nhiều quá. « Mẹ già như chuối ba hương. Như xôi nếp mặt như đường mía lau » Riêng tôi, tôi thấy mẹ còn hơn thế nữa. Tình mẹ ngọt hơn chuối ba hương, thơm hơn xôi nếp mặt... mẹ là tất cả... tất cả những gì cao đẹp trên đời này. Niềm ước mong tha thiết nhất của tôi là thấy mẹ sống mãi trên đời này. Ngày nào đó lưng mẹ cong, tóc mẹ bạc, mẹ vẫn còn sống yên vui trong hạnh phúc gia đình con cháu. Lạy trời cho tôi tròn ước nguyện. Cho mẹ sống mãi bên chúng con. Mẹ ơi con thương mẹ ghê quá?

NGHIÊM TÂM TÂM

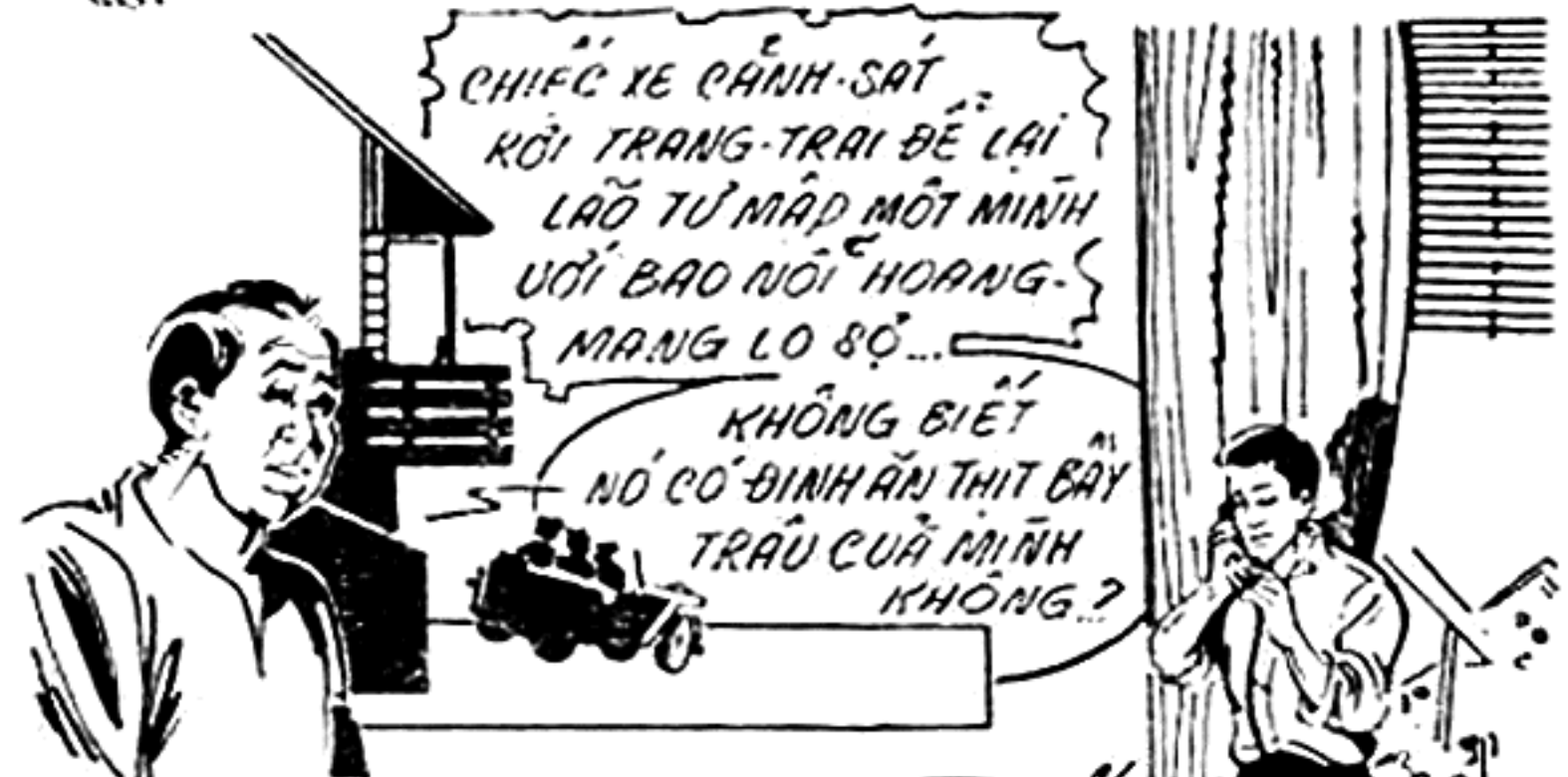

NHÌN LẠI

Đã thấy mẹ cha trong nỗi nghẹn ngào
vội nụ cười chợt hé giữa chiêm bao
những sáng những chiều một đời lam lũ
giọt mồ hôi theo tuổi đang lăn mau
Đã thấy mẹ cha dài ngọn tảo tần
trông cơn mưa mùa nhỏ hạt phân vân
nuôi con thương từng ngày no bữa đói
tiếng thở dài lên nhịp võng bâng khuâng
Đã thấy mẹ cha như thuở ngọc ngà
tóc trắng nhiều theo áo trắng đi qua
dõi thời gian trên ngọn cờ thăng thất
bóng chim nào thổi cánh vỗ bay xa
Đã thấy mẹ cha lớn mãi vô thường
niềm rộn ràng vang chân gỗ bờ sương
câu thương yêu gò thật tròn nét chữ
lòng hồn nhiên nên giấy bông thơm hương

THỰC HẠNH

Siêu Vũ trong Điệp vụ Người bay TIẾP THEO

NỬA GIỜ SAU TẠI
VIỆN KHOA HỌC
TRUNG ƯƠNG...

ANH VU NGHỊ
THẾ NÀO VỀ UU
VẬT LẠ BIẾT BAY
NÀY...

CÁCH TỐT NHẤT
LÀ ĐẾN TÂN PHỐ
ĐỂ TÌM HIỂU...

ĐƯỢC LẮM! NGÀY
MAI ANH SẼ CÓ
MẶT TẠI
ĐÀ LẠT

CHIỀU HÔM ĐÓ SIÊU UU ĐÁP CHUYỂN PHI CƠ
ĐHÂN LỰC CỦA HÃNG KHÔNG VIỆT NAM

10

SAU NỬA GIỜ BAY SIÊU UU
ĐÃ CÓ MẶT TẠI PHI TRƯỜNG
ĐÀ LẠT..

CHANG ĐI TÌM
MỘT KHÁCH SẠN
TRONG THÀNH PHỐ

SAU ĐÓ SIÊU UU ĐI THĂNG
ĐẾN PHÒNG
TÀI-LIỆU NHÀ CẢNH-SÁT ĐẶC-
BIỆT...

CHÀO ÔNG...

A! SIÊU UU PHẢI KHÔNG?
SÁNG NAY TÔI NHẬN ĐƯỢC CÔNG
ĐIỆN BÁO TIN ANH SẼ ĐẾN NỘI
NGÀY NAY...

MỘT GIỜ SAU...
TÔI CHO NGƯỜI
THEO ANH ĐẾN
ĐÂY NHE!?

CẢM ƠN ÔNG! TÔI MUỐN
ĐẾN ĐÓ MỘT MINH TRƯỚC
ĐÁ. NẾU CÓ GÌ SẼ NHỚ
CÁC ÔNG SAU...

CŨNG ĐƯỢC! ĐÂY AI!!
CẢM LẤY CHIẾC MÁY
LIÊN-LẠC NÀY.. CHÚNG
TÔI CHỜ NGHE ANH 24
TRÊN 24....

..ÔNG CHU ĐÁO
QUA!

RỜI TY CẢNH SÁT SIÊU UƯ ĐI DẠO
MỘT VÒNG QUANH ĐÀ LẠT...

ĐẾN 10 GIỜ ĐÊM CHĂNG
TIẾN VỀ HƯỚNG KHU
RỪNG THÔNG...

MỘT GIỜ SAU CHĂNG ĐÃ NHÌN
THẤY NGÔI NHÀ NHỎ CỦA LÃO
TỬ MẬP NẮM HIỆN LÃNH CẢNH
RỪNG THÔNG XANH DẬY ĐẶC.

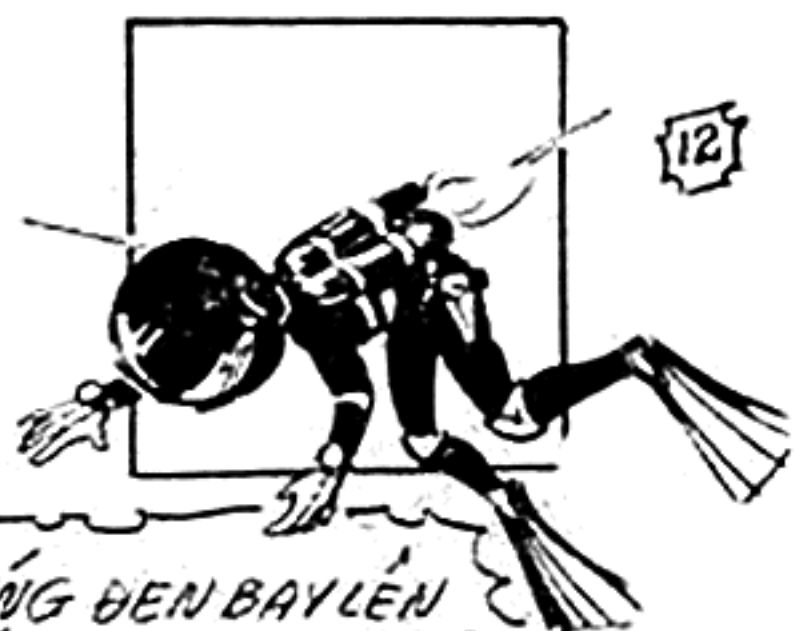

SIÊU UƯ ẨN VÀO MỘT LỤM
CÂY CHỜ ĐỢI... ĐẾN 2 GIỜ
SÁNG THÌ...

A! NÓ KIA
RỒI...

MỘT BÓNG ĐEN TỪ TỬ BỐC
CAO LÊN CÙNG HAI ĐOM
LỬA NHỎ MÀU TÍM NHẠT
Ở TRÊN LƯNG.

BÓNG ĐEN BAY LÊN
THẬT CAO LƯƠN THÀNH
VÒNG TRÒN TRÊN CÁC NGỌN THÔNG

KHÔNG LẼ LÀ NGƯỜI BAY
CỦA HOA-TINH...

MINH CÔ CHẠY
THEO NÓ XEM...

SAU MỘT LÚC BAY LƯƠN,
BÓNG ĐEN HẠ THẤP DẦN
XUỐNG BÊN TRONG MỘT
BỨC TƯỜNG CỤ KỶ...

ĐÓ LÀ MỘT BIỆT
THỰ NHỎ KHÁ XƯA
NĂM ĐƠN-ĐỘC
GIỮA RỪNG
THÔNG...

13

THÌ RA HẮN
TRÚNG NƠI
ĐÂY...

SIÊU-VU BẮM LẤY BỜ TƯỜNG
ĐÂY RONG-RÊU TREO UỐ
TRONG...

CHỚT CHĂNG NGHE THẤY
MỘT GIỌNG NỔI UANG
LÊN...

SAO.. KHẢ
CHỮ CHỨ
TỬ..?

HOÀN TOÀN RỒI ĐẠI CA!
LẦN NÀY BAY
ĐƯỢC LẮM...

HA! HA! XIN CÒ LỜI
KHEN NHÃ BÁC. HỌC
LÊ TÍNH ĐÂY...

THẬT LÀ
TUYỆT-ĐIỆU!

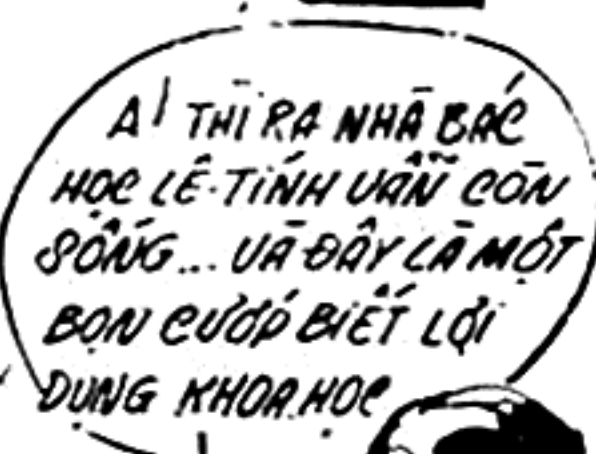
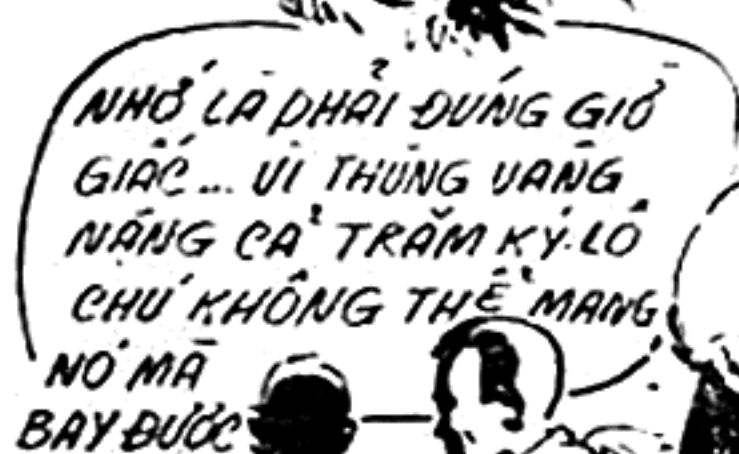
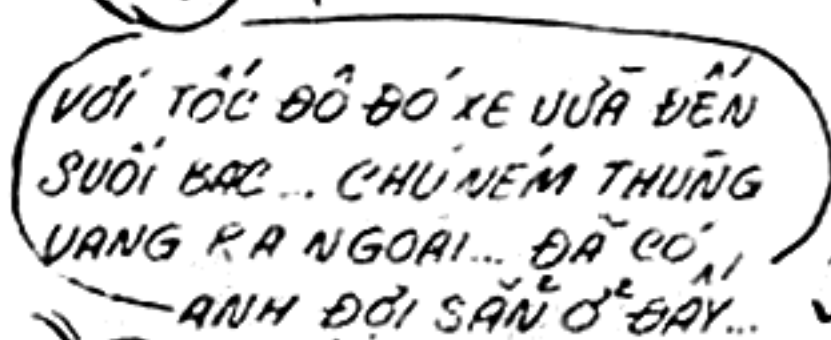
ĐÂY PHẤN RƯỢU
BUỔI TỐI CỦA ÔNG
ĐÂY.. HI! HI!..

BÁC SĨ LÊ TÍNH SÁNG
MẮT LÊN. ÔNG RÚT
CHIẾC LY NHỎ TỪ
TRONG TÚI RA...

16

(còn tiếp)

ƯỚC VỌNG

Xin cho em một niềm mơ tha thiết
 Đón thanh bình trên đất Việt
 thân yêu
 Luống cày sán mạch sống vạn
 dân nghèo
 Không vương bận xa hoa miền
 đô thị
 Xin cho em được thở làn không
 khí
 Giữa cánh đồng lúa trổ nụ thơm
 tho
 Và vườn hoa cây trái nở quanh
 mùa
 Em đuổi bướm, bướm đùa trên
 sắc lá
 Xin cho em một ngôi nhà nhỏ bé
 Ở ven bờ con nước chảy êm êm
 Hàng dừa xanh rũ tóc đứng
 cười duyên
 Đẹp chi lạ tình quê, tình tổ quốc
 Xin cho em được nghe hoài tiếng
 hát
 Của đoàn người gĩa gạo dưới
 trăng mơ
 Vong du đưa ai cất giọng á oai
 Chan chứa quá thanh bình trên
 đất Việt
 Xin cho em đừng bao giờ nuôi
 tiếc
 Những quầng ngày cắp sách chạy
 tung tăng
 Áo học trò vương nhẹ sắc hoa lan
 (Hoa lan trắng em tôn ngôi thần
 nữ).
 Xin cho em ngày mai trên xứ sở
 Một con đường thống nhất Bắc
 Trung Nam
 Đề cho em nhìn thấy cảnh vinh
 quang
 Chợt bừng dậy bên kia dòng Bến
 Hải
 Xin cho em tuổi hồng tươi mãi
 mãi

Giữa quê nghèo hương lúa trổ
 hương cau
 Nghìn thi nhân say đắm dệt
 muôn màu
 Trong đất mẹ này mầm « hoa bất
 diệt ».

LIÊN KH.

MÂY TRỜI XA...

Tay mười ngón đan ngọc ngà ve
 vuốt
 Nụ cười duyên vút tắt ngấm trên
 môi
 Em cúi mặt cho niềm đau thấm
 ướt
 Khóc triền miên trong tiếng nức
 chơi vơi
 Mắt ngấn lệ nhạt nhòa lời thánh
 thiện
 Hương mát nhìn đen tối vũng
 tương lai
 Mười lăm tuổi đại khờ ôm kỷ
 niệm
 Quá khứ em là một vực u hoài
 Cho ngời sáng ánh mắt hồng lin
 tưởng
 Mãi học đường bóng mát được
 gì không ?
 Em bơ vơ nổi chán chương nuôi
 dưỡng
 Kiếp mờ cõi đời rách tởm dày lòng
 Thời gian qua em đếm theo ngày
 tháng
 Có bao lần em vất vương chán
 mây
 Màu tím buồn quàng trên mình
 lai láng
 Tìm chân trời trong sáng quá lắt
 lắt...

HOÀNG CÔNG HÀO
 (Huế)

DÁNG XƯA

● HOÀNG THỊ OANH

NẾU có một lúc nào đó phải tạm quên thực tế, để ngược dòng thời gian mà sống trở lại với dĩ vãng xa xưa, tôi vẫn nhớ mãi một bóng hình :

Mỹ Hoa.

Chị đem đến cho đời tôi một nguồn thương yêu chân thật. Tôi quen chị trong một trường hợp thật tình cờ.

*

RA chơi, sân trường nhộn nhịp với những đứa học sinh bé bỏng như chúng tôi ; đứng ngắm thiên hạ với các anh chị lớn. Đây, ở một góc sân trường, có một lớp nữ sinh bé bé đang chơi rượt bắt, trong số có tôi.

Tâm réo :

— Hiền ơi ! Bắt con Huệ cho tao với.

Tôi chạy lại phía Huệ kéo tay nó gọi to :

— Tâm ơi ! Bắt được nhỏ Huệ đây nè !

Nhưng .. đang lúc tôi gọi Tâm thì, con Huệ vượt khỏi tay tôi ; trước khi chạy, nó cần thận xin tôi một miếng áo dài :

Xoạc ! Chiếc áo dài tơ rách một đường ngay chỗ « eo » ở sau lưng. Cũng may là có còn dính một tí ; chứ không nó rơi vạt áo xuống đất thì tôi trở thành người kỳ cục mất. Tôi tái ngắt mặt, mồ hôi chảy ra đầm đìa. Bỗng... chuông vào lớp, tại nó hoảng chạy hết đề một mình tôi với cái áo dài tang thương đứng ở sân trường. Tôi muốn khóc, muốn la ! Dù thừa biết là về nhà chỉ bị mắng nhẹ vài mắng thôi, nhưng liệu « tình trạng bi đát » này, tôi có can đảm vác mặt với cái áo dài rách về không??? Còn con Huệ, tí nữa vào lớp thì biết, nhưng « hiện tại » này thì tôi có dám vào không nhỉ??? Miên man suy nghĩ, tôi không hay là mắt đã mờ qua màn lệ mỏng, và học sinh các lớp đã lớp nào về lớp nấy hết rồi. Bỗng, một bàn tay đặt lên vai tôi. Tôi quay lại, một chị thật đẹp, hỏi :

— Tại sao em đứng đây khóc ?

Câu nói thật nhẹ, như một hơi gió thoảng qua. Tôi bỗng tủi thân bật lên khóc tí tè :

— Em... em chơi đuổi bắt, tại nó kéo áo dài của em, bị rách một đường — Tôi đưa tay ra sau lưng.

Chị « à » lên một tiếng :

— Có thể mà em khóc. Thôi !
Nín đi, đi theo chị, chị khâu áo cho !

Tôi nở nụ cười méo xẹo :

— Em cảm ơn chị !

Tôi bước những bước « thất thểu » theo chị. Đến phòng thu ngân, chị lễ phép hỏi :

— Thưa cô, ở đây có kim chỉ không ạ ? Cô cho em mượn khâu áo cho bé này — Chị đưa tay chỉ tôi. Cô thu ngân mỉm cười, đứng dậy lảng lọng tìm. Một lát sau, cô trở ra với cuộn chỉ trắng và cái kim đit vàng. Cô nói :

— Hai em có muốn vào phòng khâu thì vào.

Chị gật đầu mừng rỡ :

— Dạ, thưa cô, được như vậy thì tốt lắm. Chúng em cảm ơn cô !

Tôi nói theo chị :

— Em cảm ơn cô !

Khâu áo cho tôi xong, chị xoa tay bảo :

— Xong rồi, bây giờ em vào lớp nhà ! — chị vén tay áo xem đồng hồ — Chết trễ mười lăm phút rồi.

Tôi lo sợ :

— Chị ơi ! em làm sao dám vào, em sợ thầy la...

Chị cười thật hiền :

— Thôi để chị dẫn em vào lớp vậy. À ! Em tên gì nhỉ ?

— Dạ, Hiền ! Diệu Hiền ! Em... cảm ơn chị khâu áo cho em.

Chị mỉm cười, khoe hai hàm răng trắng bóng, và đều đặn như hai hàng bắp ngô :

— Không có chi ..

Tôi muốn hỏi chị tên gì ; nhưng không dám, hỏi lớp vậy :

— Dạ thưa chị học lớp mấy ạ ??

Chị cười, nói tên luôn :

— Chị là Mỹ Hoa, học lớp 12 B. Tôi cửa lớp 8, chị dẫn tôi vào :

— Thưa thầy, bé này ra chơi, bị rách áo. Em khâu áo cho bé đến bây giờ mới xong ạ ! Thầy cho phép bé vào lớp...

Chị ngó thầy dò xét phản ứng ; trong khi tôi đỏ bừng mặt lên, cứ cúi vào tay chị mãi... Thầy gật đầu :

— Được rồi !

Chị cúi đầu :

— Dạ, cảm ơn thầy !

Chị đi nhanh ra cửa, chắc chị đang đi nhanh thật nhanh để bù lại quãng thời gian khâu áo cho tôi. Tôi nghĩ thầm :

— Không biết thầy của chị có là chị không nhỉ? Chắc là không vì có lý do chính đáng mà.

Hai giờ học, tôi chả đề ý gì đến lời giảng bài cả, cứ ngồi tưởng tượng đến chị hoài. Tôi cố tập trung trí nhớ để hình dung lại gương mặt chị. Phải rồi gương mặt trái xoan trắng trẻo được nổi bật dưới mái tóc thề đen óng. Đôi mắt của chị, đôi mắt thật to, thật đen, nằm hai bên chiếc mũi dọc dừa cong cong. Đẹp nhất là đôi bàn tay tiên của chị, những ngón tay thon thon mềm mại. Còn giọng nói, ời dịu dàng nhẹ nhàng làm sao! Mỗi khi hình dung đến chị, lòng tôi lại rộn lên một thứ tình cảm lạ lùng.

TÔI quen chị từ đó, và tôi đã biết nhiều về chị. Chị là con một giáo sư. Chị có hai đứa em trai nghịch như quỷ sứ, suốt ngày chỉ phá với phách. Lâm lúc chị bảo tôi:

— Chị bực mình hai thằng nhỏ ghê lắm. Giá Hiền là em của chị có phải thích hơn không nhỉ?

Lâm lúc tôi cũng nghĩ như chị vậy. Nhưng... Dù không là em của chị, tôi thương chị cũng như chị ruột của mình vậy.

Tôi thường lại nhà chị chơi luôn. Có hôm thì hai chị em đi chơi núi, có hôm đi chơi suối, hay là vào vườn trái mua hoa quả về ăn. Những lần Trời sụt sùi, thì hai chị em ở nhà chơi vậy, chị dạy tôi đan, thêu, may áo. Chị thương tôi lắm. Biết tính tôi thích đọc sách, chị thường làm quà cho tôi bằng những cuốn sách hồng nho nhỏ, xinh xinh. Có lần chị hỏi tôi:

— Sau này, Hiền thích trở thành gì nhỉ?

— Em có một ước mơ về tương lai. Mà em chả dám nói cho chị biết đâu. Em sợ chị « cười » lắm!

Chị tròn mắt ngạc nhiên: từ trước tới giờ có gì tôi đâu chị đâu:

— Cái ước mơ ấy có « xấu » lắm không? Mà... có xấu bằng cái khăn tay thêu hồng, hay cái áo « tập sự » tay ngắn, tay dài ??? Mà Hiền phải đâu chị!

Sau đó tôi phải rỉ tai chị nói nhỏ, để chị khỏi giận. Nghe xong chị « cười »:

— Ước mơ của Hiền đẹp lắm. Rán học bây giờ đi, mai sau sẽ « chín » cái « nụ mơ » ấy mà; chứ đâu có gì xấu mà chị dám « cười ».

Nói xong chị toe miệng ra « cười ». Tôi phụng phịu.

— Chị không cười là cái gì đấy? Chị « ơ » lên một tiếng:

— Chị vui quá nên cười, đấy chứ có phải chị cười ước mơ của Hiền đâu nào.

— Chị vui cái gì?

— Chị vui... mà Hiền hỏi khó trả lời quá!

Tôi không hỏi nữa, nhưng tôi yên chí là chị không cười tôi.

Biết ước mơ của tôi, chị hay khuyến khích khi tôi làm việc, chứ chẳng như anh Đồng tôi luôn luôn « khích »:

— Hiền mà làm được « cái đó » cho anh coi, chớ nó cũng có áo mặc.

NHỮNG kỷ niệm trong những ngày sống bên chị rất nhiều. Nhưng tôi không thể nào nhớ hết. Tôi chỉ nhớ kỷ niệm một ngày trai thân tiên. Ngày đó, tếu không chịu được. Chị nhè ngay lúc tôi đang ghế nồi cơm. Khói củi ướn bay lên mắt tôi cay sè, mắt đỏ lên như là khóc vậy. Chị lên chụp một tấm. Sau lưng tấm ảnh chị biên nắn nót : « Đây, một đầu bếp kỳ tài không nấu cơm bằng nước lã mà nấu cơm bằng nước mắt đào »

Lúc chị đưa cho tôi nói : « Xem cái hình này đẹp gái chưa này » Tôi giăng lấy, đỏ mặt lên : « Chị cho em xin ; không thôi em « nghĩ » chị ! Chị gật đầu mỉm cười. Tôi nghe niềm thương lên cao, róc rát.

Một niên học qua mau. Tôi được lên lớp 9 còn chị đổ vào khoa học. Ngày chị báo tin thi đỗ. Tôi mừng quá, ôm lấy chị mà khóc ướt cả áo. Khóc vì vui cũng có mà buồn cũng có ! Vui vì chị, mừng cho chị thành công trong bước đầu. Buồn vì mình phải xa chị. Tôi sợ ! Tôi lo ! Lên đó chị có nhiều bạn quá, chị sẽ quên tôi chăng ??? Nhưng ngày phải đến đã đến. Trước khi đi, hai chị em mắt đỏ hoe chị dúi vào tay tôi một cái khăn tay thêu 2 chữ D.H và M.H ; và một cái vòng đeo tay bằng đồi mồi tuyệt đẹp. Đến khi chị lên xe, tôi cúi ngùi hỏi :

— Lên Saigon học, chị có còn nhớ em không, chị Hoa ?

Chị bẹo má tôi, cười hết nụ cười hỏi nào chị khâu áo cho tôi :

— Chị sẽ không bao giờ quên em đâu Hiền ạ !

— Lên đó chị nhớ viết thư cho em hoài, chị nha ! ?

Chị bóp chặt bàn tay tôi :

— Em yên chí, rồi chị sẽ viết...

Chị leo lên xe, còn mình tôi lủi thủi ra về. Trên trời, mây xám, mây đen, giăng ngang những mái tranh nghèo.

Ô ! Thiên đường kỷ niệm nay còn đâu ??? Chị đã về lòng đất mẹ mất rồi ! Sau sáu năm trời xa cách mà tôi vĩnh viễn mất chị sao ??? Thương để ời ! xin người ném trả Tuổi thơ lại cho tôi. Để tôi được sống hạnh phúc bên chị như ngày nào. Tôi nhìn lên bức ảnh chị thăm thì :

— Chị ơi ! Chiều nay em nhớ chị quá, chị có biết không ??? Mất tôi mờ đi, cảnh vật nhè nhoẹt qua màn nước mắt !

Ngoài kia, tiếng chim lạc đàn kêu lên từng hồi thăm thiết.

Ôi ! Bình minh nào mà không có hoàng hôn !!!

HOÀNG THỊ OANH

[illegible]

Em không thể nào diễn tả nỗi tình thương em dành cho Cô Dung và cô Thủy, hai vị giáo sư cũ mà em yêu kính nhất.

— Ê Châm, ra xếp hàng. Ngồi làm gì vậy?

— Trời ơi ! « Em bé mập » làm gì dữ quá vậy ?

— Coi chừng ! Bà con ! « em bé mập » sắp đi, ề ! ề ! Coi chừng đồ nhà đồ cửa !

✱

Mấy chiếc xe trường bắt đầu quay về. Hàng hàng lớp lớp nữ sinh đi bộ vào trường, nói cười tíu tít. Đường cấm, xe trường chỉ bỏ học

sinh xuống đại lộ Cường Để rồi quay đi. Tự dưng, em thấy thương thương những bàn chân bé hồng kia, những bàn chân của đoàn nữ sinh dễ yêu dễ mến đang tiến bước đến trường.

Bỗng tim em chợt thất lại, xen lẫn với đám áo trắng xinh tươi, thấp thoáng vài tà áo màu. Em đoán thế nào cũng có cô Dung, cô Thúy. Em cố đạp xe thật chậm, thật chậm, thế mà chiếc xe của em vẫn cứ bon bon chạy. Đây rồi, tà áo màu hồng bay lất phất, cô Thúy đó. Em cố tìm thêm một màu áo quen thuộc, màu tím hoa cà dễ yêu của cô Dung, nhưng... em không thấy! Lần đầu tiên, em thấy nỗi buồn đến thật nhẹ, thật nhẹ. Rồi tự dưng, hai chân em đạp thật nhanh, và em nghe tiếng cô Thúy, thật ngọt ngào quen thuộc:

— Tội nghiệp! Đi xe vélo mà phải đạp!

Em cười ngượng ngáp.

*

« Tội nghiệp! Đi xe vélo mà phải đạp »!

Câu nói của cô Thúy, câu nói đầy tình thương, đầy ngọt ngào ấy là câu nói cuối cùng.

Ngày mai em đi rồi, cô có biết không? Em đi rồi, em hết còn được nghe tiếng cô Thúy nói, tiếng cô Dung cười! Cô ơi! Em làm gì, em làm gì bây giờ? Em vẫn biết cô Dung không biết em, cô Thúy không hiểu em! Nhưng còn em, em đi sao cho đành! Có lúc em nghĩ cô chỉ coi em như những học sinh khác, như Trương Xuân, Nguyệt Nga, như Bích Châm, Bích Hà..., nhưng sau đó, bao giờ em cũng cảm thấy ghen hờn, có lẽ... có lẽ em muốn... được cô cưng hơn!

*

Em ngồi yên. Đột nhiên mưa hoài, mưa lất phất ướt áo, trang vở còn trắng tinh, em chưa soạn bài ngày mai. Mưa! Mưa ơi! Em gọi khẽ, và tự nhiên em thấy ngượng ngáp làm sao.

Có lẽ giờ này Sài Gòn đang vui lắm, chiều chủ nhật mà! em chợt nhớ đến cô Dung, đến cô Thúy. Em nhớ lại những giờ học êm đềm của các cô! Rồi em so sánh, cũng như bao nhiêu lần, cuối cùng em vẫn thấy hai giờ học có giá trị ngang nhau. Cô Thúy hiền lành, giảng bài dễ hiểu. Lời cô ngọt ngào làm cả lớp say mê, giờ cô Dung vui hơn, ồn hơn, có lẽ vì cô Dung vui tính. Em nhớ một buổi gần hè năm ngoái, cô vào lớp, bảo chép bài grammar, tại em xin chơi, cô cười, bảo lấy vở chép bài, tại em nghe lời, chép xong cô lại cười, hai má lúm đồng tiền thật xinh: Bây giờ các em làm bài tập. Tại em nhao nhao lên:

— Thôi cô! chơi cô!... giữa không khí ồn ào náo nhiệt đó, một tiếng hát thật trong trẻo, thật ngập ngừng mà mới nghe em đã biết là

tiếng Cầm Tú : « Trời hồng hồng, sang trong trong, ngàn phương rung nắng ngoài song »... Rồi hàng loạt cái mồm cùng hát theo. Sợ làm bài cả lớp cùng phụ họa, vừa hát chúng em vừa cười, cười nắc nẻ. Mắt cô mở lớn, ngạc nhiên, Thúy Hạnh nói thật to : « Thừa cô, hè đến rồi mà ! » Cô cười theo, cả lớp vẫn chưa nin cười. Vui quá, em cười đến nỗi đập cả răng xuống bàn. Bài hát hết, lớp im lặng. Nhưng bất ngờ, thật bất ngờ : « Nếu hỏi rằng, em yêu ai, thì em rằng... » hàng chục cái mồm cùng hát một lượt. Thì ra công cuộc này có cả nhóm chủ trương đảng hoàng. Chúng em lại cười, nhưng lần này phụ họa to hơn trước : « yền thầy, yêu cô, yêu hết cả trường. Nhưng... nhưng nhất là...

nhất là yêu cô Dung cơ ! » tiếng cơ được kéo dài, bắt chước mấy em bé đòi kẹo Cétonic trong chương trình phát thanh thương mại, thật buồn cười. Cả lớp lại cười, em cũng cười. Rồi em nhìn lên bàn cô ! Cô Dung cười ! Trời ơi ! nụ cười của cô trông xinh ghê !

Những giờ học vui thế này, em không còn nữa. Trên này, giờ học không phải là nghiêm khắc, là buồn bã, nhưng em vẫn thấy thế nào ấy ! Rồi tự dưng, nỗi buồn quen thuộc, nỗi buồn dày đặc ấy ảm kín cả hồn em ! Hình ảnh cô Dung, cô Thúy hiện rõ rồi mờ dần, hiện rõ rồi mờ dần trước mặt em.

NGÔ THỊ THÚY CHÂM

tủ sách
TUỔI HOA

DÃ PHÁT HÀNH :

HOA TÀM GỎI của NGUYỄN THÁI HẢI

TIẾNG SẮM DƯƠNG CHÂU của VU THIÊN LÝ

MÁI TÓC của THỤY Ý

DANG IN :

MÁI NHÀ XƯA của BÍCH THỦY

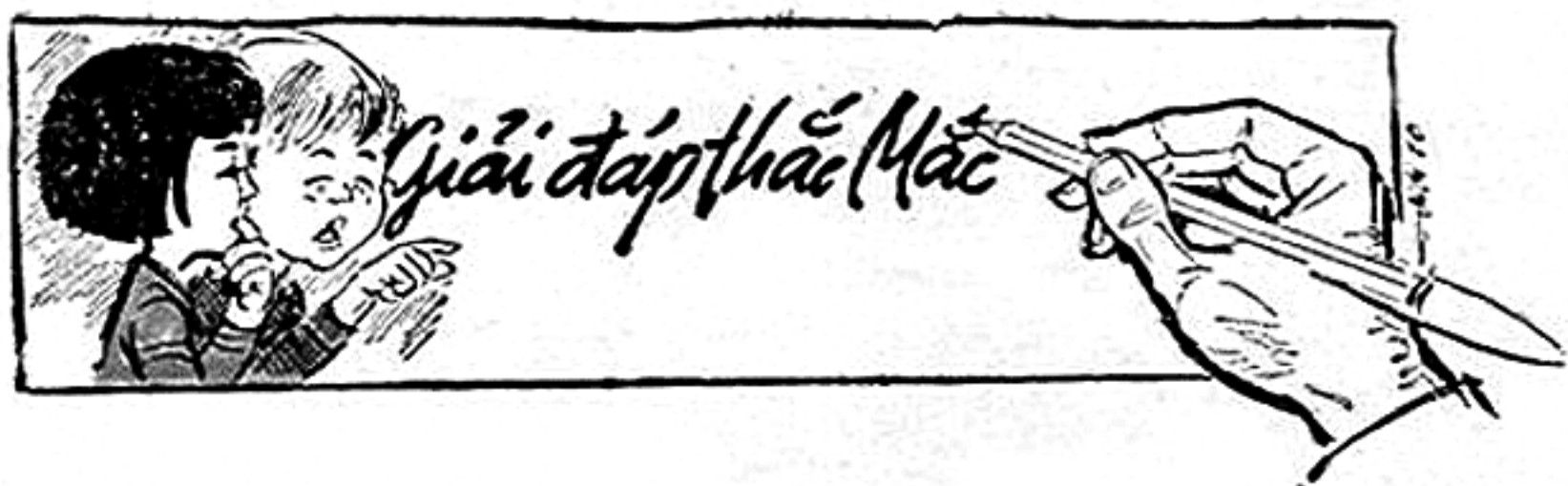
TƯỚNG CƯỚP BIỂN của NGUYỄN HÒA GIANG

Tình ca nước Việt

Mây ngọt mát cuộn mơ hồ xa tít
Trên thàng ngày dòng nước chảy laàn phiên
Chảy vào tim, vào mạch máu địa hiền
Ve vuốt nhẹ bàn tay lên vầng trán
Ủ ấp tình nghèo nàn trong bất tận
Ngọt như dòng sữa vủ Cửu Long Giang
Thơm như mùi lúa chín mộng miền Nam
Quyện nước mặn rồi đơm bông kết trái
Vườn sum cây mẹ già đem tay hái
Bóng tre in cội cỗi đứng giữa ngày
Rơi giọt nắng nồng chan chứa hương say
Làm mát dịu miệt vườn căn nhà cũ
Suốt bốn mùa nắng mưa vừa ấp ủ
Uống mây trời thuần khiết đọng hơi men
Tâm mờ hồi lương cái đắp bồi thêm
Hồn dân tộc da vàng người đồng loại
Mảnh đất tích phù sa đã sỏi
Thành hình hai chữ S mẹ thân yêu
Quanh Thái bình dương sóng vỗ mỹ miều
Khơi tiếng hát tình quê hương mộc mạc
Bài ca dao ru con nghe dào dạt
Thương làm sao giọng độc lẩu ngâm ngùi
Yêu vô cùng thơ nào ruột Nam ai
Vùng lịch sử còn đây không mờ nhạt
Thật kiên hùng ai đã từng đuổi giặc
Phất phới cờ lặn đỉnh tháp ngàn năm
Bỏ xương máu khai hoang
Đem thịt da tranh đấu
Hoa thanh bình nở bừng quê yêu dấu
Ai gục đầu tượng đá khóc chinh phu
Lau màn châu đôn tình quân cuối sa mù
Lời tình tự nghe chan hòa hơi thở
Ôi! quê hương mảnh mớ
Đẹp dễ quá khung trời
Quanh đây hiện diện tình người
Tình ca nước Việt muôn đời không quên.

HOÀNG CÔNG HẢO
(Vùng kỷ niệm — Huế)
03-11-1970

HOÀNG ĐĂNG CẤP phụ trách

— Em PHAN NGỌC ĐIẾP (Saigon) : Em ra ngoài các nhà sách ở Saigon hỏi mua cuốn chương trình cập nhật hóa cho niên khóa 70-71 rồi đem về theo dõi mà học.

— Cháu ÁI NGÓ (Chợ Mới An Giang) : Cháu hãy mua cuốn Luyện Văn của Nguyễn Hiến Lê.

— Em NGUYỄN THỊ HỒNG (Đà Nẵng) : Á lung bệnh là bệnh cảm diếc đó em !

Núi Sinai ở Ả Rập cao 2600m.

Ả Lẽ Ả là vùng đất ở cực tây Á Châu...

Ám thị là tác động đối với một hành vi do một ý nghĩ của chính mình hay của kẻ khác, và bắt buộc mình phải chấp nhận. Tự kỷ ám thị là tự kích động một sự ám thị cho mình để đi đến quyết định xúc tiến một kế hoạch hay từ chối một đề nghị... Tự kỷ ám thị thường được dùng để sửa chữa những khuyết điểm cá nhân, hay để đạt được những đức tính cần thiết như ý chí... Phương pháp chính thường thấy là phương pháp xác nhận bằng lời nói, nhắc đi nhắc lại... (thường dùng trong việc giáo dục thiếu nhi).

— Ông LÊ VĂN LINH (Camp office RMK.BRJ) : Theo thiên kiến, hiện tại, các nhà báo, các nhà văn, các người viết thường dùng nghệ thuật chơi chữ để châm biếm hoặc nói lên ý nghĩ thầm kín của mình... Các văn đó xin ông hiền theo nghĩa bóng... Cảm ơn ông đã chú ý bài Sinh Ngữ và Văn Hóa.

— Em NGỌC NHUNG (Saigon) : Làm anh thì phải rầy em chứ (nhất là em gái) đó là bổn phận mà ! Rầy đâu phải là bắt nạt ! Theo anh nghĩ thì... phải kỷ dẫu thêm. Anh trả lời rồi đó... Nhưng đừng có tức quá... tức quá... nghe.

— Em HOÀNG ĐÌNH BẮNG (Biên Hòa) : Có hai loại ảo thuật : hắc ảo thuật và bạch ảo thuật. Hắc ảo thuật là ảo thuật chính thống, trong loại ảo thuật này, các ảo thuật gia cho rằng có thể thực hiện

những việc phi thường nhờ sự can thiệp của thần linh, hoặc là nhờ ma quỷ. Bạch ảo thuật là ảo thuật tự nhiên, thực hiện những điều tuy bề ngoài có vẻ lạ lùng, nhưng thực ra chỉ do những nguyên nhân tự nhiên không có gì huyền bí. Hắc ảo thuật có từ thời xưa còn bạch ảo thuật mới có đây. Những trò ảo thuật xem trên ti vi hay trong các đại nhạc hội là bạch ảo thuật.

Dường như ở Saigon có chỗ dạy ảo thuật nhưng anh không rõ nơi nào.

— Em NGUYỄN THỊ LIÊN (Vĩnh Long) : Có! Chủ nghĩa về sự thương yêu kẻ khác là Ái Tha chủ nghĩa (trái với Ái kỷ chủ nghĩa) Người đầu tiên dùng danh từ này là triết gia Pháp Auguste Comte ở thế kỷ 19. Ái tha chỉ chung những tình cảm nhân loại thiên phú của con người. Những tình cảm nhân đạo này được Auguste Comte phân tích ra làm ba phần :

- 1) Sự quí trọng (đối với người mình yêu)
- 2) Sự tôn kính nhân cách và phẩm giá người khác.
- 3) Lòng bác ái hướng về nhân loại.

Người ta chấp nhận chủ nghĩa Ái tha xây dựng trên ý niệm công lý và chân lý là động cơ chính của sự tiến hóa lịch sử của các dân tộc trong quá khứ, hiện tại và tương lai.

— Em NGUYỄN NGỌC HỒNG THANH (12A Trưng Vương) : Lúc này anh bận nhiều chuyện quá nên không có thì giờ tìm giúp em tài liệu đó được. Nếu anh nhớ không lầm, báo có đăng rồi mà. Hay em ra Saigon tìm mấy số báo Paris Match cũ xem, hy vọng trong đó có tài liệu em muốn tìm. Thân.

— Châu N2 (Ban Mê thuật) : Làm thơ đâu có phải là trụ lạc chân! Ai nói kỳ vậy! Tuy nhiên, làm thơ bỏ cả học hành thì không tốt. Mỹ Thanh đậu rồi. Chị Tỉ Tỉ có lẽ mắc cháu bé nên không có thì giờ viết nữa.

— Châu NGỌC LƯU (Tân Bình) : Bút hiệu cháu chọn đẹp lắm, chỉ cần phải sửa đôi gì cả. Hòa bình đến, xã hội đổi thay, những điều đó sẽ chấm dứt. Cháu gọi chủ như thế cũng được. Chủ đã ghi tên cháu và Mỹ Hạnh vào gia đình Tuổi Hoa rồi. Chúc cháu những lời chúc đẹp nhất của tuổi học trò.

— Frère MAN CHU (Phù Mỹ) : Thưa Frère ! Hai chữ huyền thoại tôi dùng trong số báo 140 để giải đáp thắc mắc của em Nguyễn Văn Sáng về Adam, tôi đã giải thích rõ trong số 141 vừa rồi, chắc Frère đã đọc và đã hết phân vân thắc mắc. Cảm ơn Frère đã theo dõi Tuổi Hoa.

— Em NGUYỄN VĂN HƯNG (Cần Thơ) : Những xúc động còn ở trạng thái tiêu cực gọi là tình cảm. Những xúc động đã ở vào trạng thái tích cực gọi là khuynh hướng.

HOÀNG DĂNG CẤP

Thư về miền Trung

Gửi về miền Trung thương yêu
trong cơn bão lụt.

Đã lâu quá không về thăm đất Phú (1)
Chừ nghe tin bão lụt ngập miền Trung
Lòng nặng trĩu như một buổi chiều đông
Hai khước mắt bỗng dừng tuôn giọt lệ.

Em đặt bút ươm văn thơ nhỏ bé
Gửi quê nhà thăm người chị thân yêu
Mái tóc mây ôm khuôn mặt diễm kiều
Đã lâu lắm em chưa từng gặp lại.

Buổi chiều nay tâm hồn em tê tái
Khi biết rằng đất mẹ ngập đau thương
Nước dâng cao tràn khắp cả phố phường
Bỏ nhà cửa, người tìm lên đỉnh núi.

Lúa dậy thì dân làng chưa kịp hái
Chừ uống no một biển nước mênh mông
Nào trâu bò gà vịt thả chạy rong
Đang sinh thối bên thây người tan rữa.

Kẻ sống sót biết tìm đâu nương tựa ?
Chẳng còn gì đủ mạnh áo che thân
Chẳng còn gì đủ một chén cơm ăn
Đang đói rách co ro trong gió rét.

(1) Phú Yên.

Thư về miền Trung

Gửi về miền Trung thương yêu
trong cơn bão lụt.

Đã lâu quá không về thăm đất Phú (1)
Chừ nghe tin bão lụt ngập miền Trung
Lòng nặng trĩu như một buổi chiều đông
Hai khúc mắt bỗng dừng tuôn giọt lệ.

Em đặt bút ươm văn thơ nhỏ bé
Gửi quê nhà thăm người chị thân yêu
Mái tóc mây ôm khuôn mặt diễm kiều
Đã lâu lắm em chưa từng gặp lại.

Buổi chiều nay tâm hồn em tê tái
Khi biết rằng đất mẹ ngập đau thương
Nước dâng cao tràn khắp cả phố phường
Bỏ nhà cửa, người tìm lên đỉnh núi.

Lúa dậy thì dân làng chưa kịp hái
Chừ uống no một biển nước mênh mông
Nào trâu bò gà vịt thả chạy rong
Đang sinh thời bên thây người tan rữa.

Kẻ sống sót biết tìm đâu nương tựa ?
Chẳng còn gì đủ mạnh áo che thân
Chẳng còn gì đủ một chén cơm ăn
Đang đói rách co ro trong gió rét.

(1) Phú Yên.

Trong khi đó có những người dân Việt
Sống no đầy phè phỡn chốn thành đô
Đang nhảy múa giữa điệu nhạc lời ca
Vung bạc vụn mua vui trong phút chốc

Họ đâu biết dân mình đang rên khóc
Bị đọa đày trong thảm cảnh lầm than
Cùng máu hồng xương trắng với da vàng
Sao có kẻ để vương người khờ sở?

Lá thư này em gửi về phương nớ
Cầu mong sao cho chị được bình an
Và cầu mong cho cô bác trong làng
Mùa gặt tới lúa đơm bông nặng trĩu.

Rồi một mai trong buổi chiều nắng dịu
Em trở về thăm lại chốn quê xưa
Thăm dòng sông uốn khúc giữa hàng dừa
Đề cùng chị sống những ngày thơ ấu.

Dù quê hương bây giờ đầy lửa máu
Máu dân mình đã chảy khắp đồng xanh
Lửa ngút cao trên những mái nhà tranh
Em vẫn nghĩ ngày mai im tiếng súng.

Chị cùng em, vun cao niềm hy vọng
Hoa thanh bình sẽ nở giữa trời xuân
Đám mạ non chờ nắng mới reo mừng
Ta sẽ sống giữa tình thương của mẹ.

TRINH CHÍ
11-70

● MINH QUÂN

NẾU mẹ có sợ chết, thì chỉ vì điều này choán hết tâm trí mẹ. Phải ! chỉ vì điều lo ngại này thôi, con ạ !

Bà con mắt sớm, ông thì quan niệm một cách đơn giản là « trảng đến rằm tự nhiên tròn ». Phần mẹ, mẹ sớm nhận lấy trách nhiệm với các em thơ dại, tìm thấy niềm vui trong sự ban ra hơn là nhận lại, và cho đến tận giờ đây mẹ vẫn cảm thấy cuộc đời có ý nghĩa đáng sống là cuộc đời của kẻ biết nghĩ đến kẻ khác, là cuộc đời của một người có ích cho xã hội, và hạnh phúc thật của người ta là nguồn vui do chính mình mang lại cho kẻ khác. Nhưng muốn đạt đến và sống được như thế, trước hết ta phải là đứa con ngoan trong gia đình, là học trò tốt ở học đường và sau rốt, cần có một thời gian đủ để cho ta thấm nhập, cảm nhận, chứ không phải chỉ trong một sớm, một chiều hay chỉ nghe qua mà thần triệt được ý nghĩa của châm ngôn trên.

Mẹ đã cố gắng không ngừng từ khi chớm có trí khôn, và mẹ mong rằng nếu chẳng may mẹ có chết sớm đi nữa, thì các con của mẹ, — nhất là con, vì con lớn nhất, con sẽ làm gương tốt cho các em con — sẽ cũng cố gắng như mẹ, để được xứng đáng với tiếng NGƯỜI viết hoa và dùng nghĩa. Mẹ không ao ước chi hơn.

Nếu mẹ không làm thì luôn luôn những người con đều mang tiếc hận trong lòng. Và có thể chia ra hai thứ tiếc hận : hạng thứ nhất tiếc hận vì cha mẹ không còn sống để họ được phụng dưỡng và báo đáp phần nào công lao dưỡng dục. Hạng thứ hai tiếc hận vì đã không nghe lời cha mẹ khuyên dạy, đã làm khổ cha mẹ và luôn luôn, khi họ biết hối thì đã muộn như thông lệ xưa nay !

Còn gì vui cho người ta bằng vừa được làm con lại vừa được làm mẹ. Với mẹ đó là một nguồn vui bất tận. Cũng có người được cái điểm

phúc hiểm có đó, nhưng tiếc thay, họ ít khi biết hưởng nhận một cách vẹn toàn, đang đủ vì họ mãi mù quáng đuổi theo một thứ ảo vọng xa vời, giả tạo.

Có lẽ con chưa hiểu hết lời mẹ hôm nay, nhưng con sẽ hiểu khi đọc lại vào một ngày nào khác. Nhưng có vội chi? Con còn chán thì giờ. Mẹ chỉ cầu mong một điều: con sẽ hiểu thấu đáo lời mẹ trước khi mẹ vĩnh viễn lìa con, vì mẹ không muốn cho con cũng phải hối hận, khi quá muộn...

Mẹ lại vừa nhớ một điều, một thắc mắc của con; con vẫn thường hỏi mẹ sau mỗi lần mẹ khám phá ra con bỏ học đi chơi, đi dạo hay con đã trái lời căn dặn của mẹ mà chở một cô bạn vượt tốc độ trên đường (dĩ nhiên con chỉ dứt câu hỏi sau khi mẹ đã nguôi giận). Cho đến bây giờ mẹ còn nhớ cái giọng ngáy thơ trong trẻo của con khi con hỏi mẹ hay là nói với các em:

— Sao mẹ hay quá? Sao mẹ ở nhà mà mẹ biết hết, kỳ ghê? Mẹ như là tiên tri...

— Tao phục mẹ! Tao làm gì mẹ cũng biết hết, sao mẹ giỏi quá vậy chứ?

Thường thường khi nghe thoang thoang con nói với các em, mẹ cười thầm một mình, còn khi con hỏi thẳng mẹ thì mẹ lập nghiêm mà nói một cách lững lờ:

— Con hỏi làm chi? con chỉ cần biết rằng con làm gì trái lời mẹ trong lúc không có mẹ bên con, mẹ cũng có thể biết cả. Vậy là đủ rồi. Mỗi lần con sắp làm những điều đó thì hãy nhớ rằng sẽ làm phiền, làm khổ mẹ, thế thôi...

Hôm nay, mẹ cũng muốn trả lời dứt khoát cho con hiểu, để con khỏi lạ lùng thắc mắc. Thật ra mẹ không có thì giờ để theo dõi con từng chút cũng không thể nhờ ai theo dõi con trong lúc con rời nhà nhưng mẹ chỉ cần nhìn sân vào mắt con khi con trở về là mẹ biết ngay. Mắt con không hề biết nói dối mẹ. Mà ngay cả cử chỉ con cũng giúp cho mẹ tìm hiểu phần nào... Tâm linh mẹ rất tinh, rất nhạy, vượt ngoài sự kiểm soát, khôn ngoan của lý trí. Cứ mỗi lần con vắng nhà mà mẹ cảm thấy bồn chồn, nôn nả, lo ngại vu vơ, tìm đủ lý lẽ để tự trấn an cũng đều vô hiệu thì đúng y như là con đã làm một điều làm lỗi, không sai.

Thật ra, điều đó mẹ cũng không thể nào giải thích cho con rành mạch, có lẽ do lòng thương con mà ra, vả chăng con há không là một phần của mẹ đó sao? Vậy thì, khi một phần của con người tách rời ra, người cảm nhận được sự đi chệch, sự khác thường của phần ấy, nào có gì là lạ?

Mẹ ngờ là con không mấy tin vào lời mẹ khi đọc mấy dòng này. Song rồi, một ngày kia, con trở thành người mẹ, con sẽ cảm nhận vẹn toàn, chỉ tiếc là lúc đó chắc mẹ không còn trên cõi đời này để nghe con xác nhận rằng lời mẹ ngày nay quả đúng!

Mấy hôm nay, con tỏ vẻ biết lo, biết hối, vùi đầu vào tập vở, như cố đuổi bắt cho kịp những ngày tháng bỏ quên, những ngày tháng mãi vui theo bạn xấu làm cho mẹ vừa thương lại vừa lo. Liệu có kịp không? Nếu con không lên lớp thì con sẽ ra sao? Mẹ làm cách nào để con vui được? Mẹ an ủi bằng lời lẽ gì để con nguôi khuấy? Và ba con sẽ nói sao đây? Không! Thà mẹ chịu giậm thọ, thà mẹ chịu buồn khổ thay con, chứ mẹ không đủ can đảm để nhìn con buồn khổ. Sự học của con không phải là một cái gánh nặng để mẹ có thể tạm gánh thay một đoạn đường... Mẹ cố trấn tĩnh để khuyến khích con song kỳ thất mẹ vô cùng bối rối.

Con ơi! Nếu con biết sớm có ngày con phải vất vả như những ngày nay, nếu con biết rằng kết quả làm lỗi của con mang lại cho mẹ những khổ sở như hiện giờ, mẹ chắc chắn rằng con không bao giờ làm thế! Bây giờ, mẹ ở cạnh con, nhưng mẹ nào biết làm gì để giúp đỡ cho con đây? Mẹ chỉ còn biết kiên nhẫn, tập trung hết tinh thần để mà chờ đợi: mỗi giờ, mỗi phút lâu bằng cả tháng, cả ngày...

Mỗi đêm, mẹ trằn trọc thao thức, cố nhắm mắt dỗ yên giấc ngủ mà giấc ngủ không chịu đến. Phòng bên cạnh con còn đang chong đèn để học bài. Mẹ làm sao yên lòng ngủ được?

Ban ngày dù đang mãi mê làm gì, đang trên đường đi đến đâu, chợt nhớ chuyện con, mẹ lại một lần bồi hồi thức thỗi, tựa như người mang một cái ân treo...

Nhưng mặc con vất vả, mặc mẹ thức thỗi đợi chờ, thời gian cứ đều đặn trôi qua, thời gian không vì nề ai, không vì ai mà chậm đi hay chóng tới...

MINH QUÂN

● **Cáo lỗi:**

Vì Quyên Di bị bệnh bất ngờ nên trang Hộp Thư Tuổi Hoa xin tạm gác 1 kỳ. Xin thành thật cáo lỗi cùng quý bạn đọc.

TUỔI HOA

Đọc và cử động: *tuổihoa

Tờ báo dành cho tuổi học trò Việt Nam

TRINH CHÍ phụ trách

Vào Đồng Cỏ Non hôm nay
các Bé sẽ gặp:

- HOA VÂN
- VĨ NGỌC
- TRẦN THỊ PHƯƠNG LAN
- PHONG HẰNG
- HOÀI LINH VŨ
- HƯƠNG DƯƠNG

ƯỚC MONG

Em lớn lên thời buổi chiến chinh
Bao năm chưa thấy dáng thanh
bình
Đêm đêm ngồi học qua khung
cửa
Ánh hỏa châu vàng rọi sáng in.

*

Em nhớ lời thầy nói sáng nay:
Chiến tranh tang tóc diễn từng
ngày
Thầy ước mong sao thôi binh lửa
Đề chúng em nhìn thấy tương
lai.

*

Em biết em từ dẫu quê hương
Lớn lên vui sướng ghé nhà
trường
Trong khi bao trẻ đang cơ cực
Và lắm người còn thiếu tình
thương.

*

Em thấy thương sao nước Việt
mình
Ai gây thù oán để điều linh
Em mong ngày ấy im tiếng súng
Hoa nữ nụ cười hết chiến chinh.

HOA VÂN

□ VÍ NGỌC

LÀM QUEN

SÁNG nay vừa đến lớp chưa gì cả thì Tú Doan ở đâu đã nhảy xò ra nắm lấy tay em :

— Nguyên Hương ơi, vồ đây, mau lên, có cái này hay lắm !

Con bé lúi tuột em vào lớp, chụp quyền báo trên bàn lật lia lia :

— Nè, đọc bài này chưa ?

À, thi ra chỉ vì một bài báo. Em không nhìn, khế đây tay Doan :

— Gớm ! Có thể mà làm như trời sập !

— Nhưng đã đọc chưa mà dám bảo... « có thể », nhỏ !

— Đã mua báo đâu !

Em vừa nói vừa cất cặp vào học. Doan chụp quyền báo đi sát vào mắt em :

— Nè, mở to mắt ra đọc đi xem ! Lúc đó em mới có thì giờ nhìn kỹ đầu đề. Em bỗng giật mình đánh thót, vì đó chính là bài của em viết hồi tháng trước kể lại một câu chuyện vui trong lớp. Nổi hứng lên thì gửi vậy thôi, chứ ai ngờ... Và em lại càng ngạc nhiên hơn, vô lý Tú Doan hẳn biết là bài của em ? Em nhìn Doan dò hỏi :

— Ủ, rồi đã sao nào ?

— Bài này của người quen Hương ạ !

Em lại càng hoảng :

— Sao ? Sao Doan biết ?

— Nội dung câu chuyện là chuyện đã xảy ra ở lớp mình nè. Nhất định, tác giả phải là một tên trong này...

Em thở phào. À, thi ra Doan chỉ mới nghi. Em muốn đánh lạc hướng sự nghi ngờ đó :

— À, biết đâu nơi khác lại chẳng xảy ra một câu chuyện tương tự !

— Hương biết chuyện gì chưa ? Thi cứ thử đọc đi, tên cũng giống y ! Nghĩa là... không khác một chi tiết nào hết.

Em giả vờ cúi xuống nhìn nhìn. Nhưng khỏi đọc em cũng biết là những lời Doan đều đúng. Bây giờ em mới thấy mình sao... ngu chi lạ ! Dù Doan có biết đó là bài của của em cũng được đi, chứ... lỡ cả lớp đều biết thì « què » chết đi. Em không thích vậy chút nào. Em lại... thăm dò :

— Ừ, giống thật. Mà Đoan nghĩ ai vậy ! Đoan có vẻ suy nghĩ :

— Cũng chưa biết được...

— Hay mình hỏi bọn nó xem !

— Đời nào nó nói mà hỏi ! Chắc cũng tên nào trong đám giới Quốc văn.

Thế là thoát, không có em trong cái « đám » ấy đâu. Em mỉm cười với Đoan :

— Thôi cho rồi, Đoan. Biết làm gì !

— Biết đề .. biết vậy. Rồi ta sẽ làm một màn điều tra mà.

— Thì cứ thử xem.

Tưởng câu chuyện chỉ có thế. Vì từ đó về sau em không nghe Đoan nói đến chuyện ấy nữa, đề đâu, cái màn... điều tra của cô nàng chưa dứt. Cho đến hôm trên báo lại có thêm một bài của em thì câu chuyện kia được Đoan khơi lại :

— Lại có bài của « tên đó » nữa nè Hương. Đăng « Hộp thư » cũng có hân. Hân ở cùng tỉnh với mình thì... không nghĩ ngờ gì nữa.

Em muốn Đoan « bỏ qua » chuyện đó nên nói với cô nàng :

— Thôi cho rồi Đoan. Ích gì đâu nào !

Đoan lặng thinh. Thấy vậy em tưởng nó chịu rồi nên cũng... thôi luôn.

Khoảng một tuần sau có lần Đoan hỏi em :

— Nguyên Hương à, có phải muốn làm quen với ai thì mình gửi thư nhờ toà báo chuyển không ?

— Ừ. Bộ Đoan muốn quen với... cây bút nào đó hả ?

— Định vậy thôi. Đề rồi xem...

Em nghĩ đến những cây bút nổi danh thường viết cho tờ báo này mà em với Đoan hằng ưa thích. Chà ! Được quen với các anh chị ấy thì... oái quá ! Nhưng ai chứ em thì chẳng dám. Chỉ sợ các anh chị ấy cười mình thôi. Ừ đề xem Đoan định làm quen với ai cho biết. Rồi thế nào Đoan cũng kể cho em mà.

Nhưng em đâu có ngờ Tú Đoan muốn làm quen với... em. Chả phải vì hân ta... mến văn mến tiếng gì cả đâu. Vì em... có gì đâu, chỉ may mắn được làm tác giả hai cái... tác phẩm nho nhỏ ! Đoan chỉ vì tò mò thôi, sau một thời gian ngấm ngấm dò xét « đám » giới Quốc văn năng ta chẳng thu được kết quả gì hết, mới nảy ra cái ý định « làm quen ». Đoan chỉ cần nhìn nét chữ thôi đề biết xem đó có phải là « người quen » không ấy mà.

Khi nhận được thư Đoan em... run chi lạ. Cứ không biết chuyện gì xảy ra mà lại nhận được thư ! Nhưng khi đọc xong thư Đoan em tức cười quá đỗi. Vì nét chữ ấy, màu mực quen thuộc ấy em còn không biết sao : Có lẽ vì lo ra chuyện gì Đoan mới quên điều tối quan trọng đó. Dưới cái tên Lê Việt Lan và mượn địa chỉ người em họ, Tú Đoan đã viết cho em :

Đ mến !

Viết lá thư nhỏ này cho Đ hôm nay thật Lan không dằn được hậu quả. Nhưng xin Đ hiền và cho Lan làm quen với nhé.

Cùng ở một chỗ với Đ, mến Đ mà chẳng biết Đ là ai thì quả tình Lan thật mắc không chịu được !

(xem trang 56)

QUÊ NGOẠI

Nàng vàng lung linh trên khóm
cây

Em ấp niềm vui trong bàn tay
Lần về em thấy lòng vui vẻ
Chả lúc chia xa đã hẹn ngày...
Quê ngoại phù sa đắp đất liền
Giò đông thổi lộng cảnh thiên
nhiên.

Sức sống bông lau, vài cụm mía
Tha hồ chạy nhảy, tuổi hồn
nhiên

Theo mẹ vui mừng ra bến đón
Xe đưa em đến chốn thân yêu
Ngoại ơi! giờ con về thăm ngoại
Thăm chốn làng xưa nét yên kiêu.
Về đây nép mình trong lòng
ngoại

Đêm đông nghe ngoại kể chuyện
xưa

Đan tay em sưởi trên bếp nóng
Đàn chum kề nhau chát hương
thưa.

Buổi sáng ra vườn nhặt cành
gậy
Đề sưởi buổi hồn những đêm
đông

Mơ màng băng khoáng trong kỷ
ức
Lớp tuổi ngày thơ của ruộng
đồng.

TRẦN THỊ PHƯƠNG LAN

TÌNH THƯƠNG

Thôi em, đừng hờn tủi nữa
vì phải sống kiếp nghèo nàn
nhưng em vẫn còn cha mẹ
và tình ruột thịt anh em.
dù áo em rách vá
không đủ che gió mùa đông
dù ngày ngày cực nhọc
vẫn còn thiếu thốn miếng ăn.
Nhưng thôi, em đừng tủi nữa
vì em có sẵn Tình Thương:
ngon như bát cơm, ngọt như lát
kẹo
và ấm như manh áo mùa đông.
Em đừng buồn...

bên em còn thân thuộc, mẹ cha!

PHONG HÂNG

CÒN GÌ

CHO QUÊ HƯƠNG

Còn gì cho quê hương
Khi dân Việt đau thương
Hai mươi năm khói lửa
Gây biết bao đoạn trường,

Còn gì cho quê hương
Lúc mẹ già nhớ thương
Nguyện cầu cho con trẻ
Bình yên giữa chiến trường

Còn gì cho quê hương
Khi dân Việt thiếu lương
Nhà hoang không người ở
Bao khổ sở trăm đường.

Còn gì cho quê hương
Khi đang hết tình thương
Cầu thanh bình đất Việt
Còn gì cho quê hương...

HOÀI LINH VŨ

Hai hình vẽ dưới đây, thoạt trông tưởng giống nhau nhưng thực ra có 5 điểm khác nhau. Các bé tìm thử xem.

HƯƠNG DƯƠNG

• Ô CHỮ

Kỳ trước

• ĐÁP SỐ

$$\begin{array}{r} 355 \\ + 679 \\ \hline 801 \end{array}$$

1.835

Làm quen

(tiếp trang 53)

Đ cô bằng lòng cho Lan làm quen không? Nếu có, Đ hồi âm ngay cho Lan kẻo Lan mong nhé! Có một người bạn như Đ thật là điều qui hoá đó.

Mến chào
Lê Việt Lan

Em hẳn khoan một hồi không biết xử sao với bạn cho đẹp, thì chạnh nghĩ rằng: Không hồi âm, Doan sẽ tưởng Đ làm phách thì sao? Thôi thì cứ... nhập cuộc đi, biết đâu chẳng nhờ đó mà bạn bè thông cảm nhau hơn.

Bởi vậy em lấy bút viết thư cho Doan. Tí nữa thì em đã lộn, cứ gọi Việt Lan bằng... Doan thôi! Ai biểu « Lan với Doan tuy hai mà một » chi!

Phải khó khăn lắm mới chữa cho nét chữ khác đi được. (mà không hiểu sao nhìn vào em cứ nghĩ nó chả khác tí ti nào hết á!) Em giả bộ nói mình học P.L. và giả vờ... tính như không biết Việt Lan là Doan vậy. Rồi em đi gửi thư.

Nhưng em chả yên tâm được tí nào hết. Em cứ lo Doan sẽ khám phá ra Đ chính là Nguyễn Hương thôi!

Một tuần sau ngày đó.

Buổi sáng đến lớp em thấy Doan có vẻ suy nghĩ khác mọi ngày.

Đợi ra chơi em lại gần cô bé:

— Gì đó Doan?

Doan lúi trong cặp ra lá thư của em rồi nói:

— Vụ « làm quen » đó Hương...

Em vờ vịt:

— Doan làm quen với ai vậy?

— Với... Đ.

— Đ? Rồi sao? Quen hông?

Doan lắc đầu:

— Học P.L. mà quen gì nổi. Nhưng sao vẫn thấy nghi ngại gì đâu ấy!

— Chắc tại Doan có... ấn tượng Đ là người quen!

— Có lẽ vậy.

Lá thư tiếp đó. Doan đòi gặp mặt em. Khi thế thì thôi! Ngày nào đến lớp cũng đụng nhau mà... bày đặt! Nhưng khổ nỗi, Doan có biết là ngày nào cũng gặp đâu! Thế này thì có ngày lộ bí mật mất. Em khất với Doan rằng bận lắm. Thì đành tìm kế hoãn binh chờ biết làm sao.

Em cứ tưởng khất như vậy lần nữa rồi Doan sẽ quên vụ đó. Dè đâu, đã chẳng thêm quên thì chớ Doan lại cứ nhắc mãi với em thôi. Khất mãi khất mãi cho đến một hôm, bất chấp sự đồng ý của em Doan bảo chiều thứ bảy sẽ đợi em ở tiệm kem HOÀNG. Cô bé dọa sẽ đợi suốt buổi và nếu em không đến nó sẽ giận... đời đời. Ghê chưa! Thế thì đành vậy, cứ cho cô ấy gặp một lần đề « biết mặt » xem!

Sáng thứ bảy thấy Doan có vẻ nôn nao em hỏi nó:

— Chuyện gì đó Doan, sao có vẻ nôn nóng quá vậy?

Doan cười rất ư là bí mật:

— Bí mật mà! Sẽ tiết lộ vào sáng thứ hai! Chiều nay ta có « chiến dzui »!

Gớm ! Người ta biết từ khuya mà cứ còn giấu, què ghê đi ! Em nheo mắt :

— Kỹ gớm thế ?

Đoan vừa định nói gì thì cô bỗng nhìn hai đứa một phát. Thất kinh, hai đứa... ngồi im luôn !

CHIỀU thứ bảy phố thật vui, trời thật đẹp. Em vừa đi vừa nghĩ đến Đoan, chắc cô bé sẽ ngạc nhiên bằng thích !

Đoan ngồi trong góc quán ngó ra kia rồi (chiếc bàn Đoan đã nói với em trong thư hẹn ấy mà). Em thư thả bước vào như một người khách và mỉm cười với Đoan. Hân đã chẳng thêm cười trả mà lại cau mày như khó chịu (ý hẳn hẳn ta bức bối vì sự có mặt của em sẽ làm buổi hẹn với Đ mất vui ?) Đoan hỏi trổng :

— Đi đâu vậy ?

Em nhẹ nhàng ngồi xuống :

— Có hẹn Đoan ạ.

Đoan lại cau mày :

— Sao hẹn ở đây ?

— Thì tại... người kia muốn vậy ! Xin lỗi Đoan nhé !

— Lỗi gì ?

Giọng Đoan có vẻ gay gắt, em trên giả :

— Lỗi đã lỡ đến... mà gặp Đoan !

— Thôi đi, nhầm nhí !

— Đoan... có hẹn với ai hở ?

Đoan làm thinh. Biết bạn bức lắm, em vào đề :

— Sao... Việt Lan buồn vậy ?

Đoan đang nhìn ra đường vụt quay phắt lại :

— Cái gì ? Việt Lan gì ?

Em ung dung :

— Đ hỏi sao Việt Lan buồn quá vậy ? Không muốn gặp Đ thì hẹn với Đ làm gì !

Đoan nhìn sững em rồi như chợt hiểu ra, Đoan dậm mạnh chân, quên cả mình đang ngồi ở quán.

— Trời đất, Nguyễn Hương ! Sao mà ngu chi ngu lạ !

Rồi Đoan ngồi lại gần em :

— Quý ! Ai bảo, Hương giấu kỹ thế !

— Gì mà giấu ! Nếu không thế sao có lần được hẹn với Đoan ?

Đoan vẫn nhìn em ngẩn ngơ :

— Lạ nhỉ ? Sao thấy Hương chẳng có gì... đáng nghi hết vậy ?

Em thúc vào hông bạn :

— Rồi sao ? Giờ bắt con người ta ngồi đây cho bõ... chiêm ngưỡng hở ?

Đoan cười thật tươi :

— Quên chứ ! Hương làm... ngạc nhiên quá đấy. Minh sẽ thưởng nhau một buổi chiều tuyệt diệu, nhé ?

Và... quả là tuyệt diệu thật ! Chẳng biết Đoan ra sao chứ cho đến bây giờ, em vẫn còn nhớ hoài buổi chiều... lịch sử đó.

VĨ NGỌC

Cánh nhạn đông xuân

— ĐAN THANH (Gia Long) : Kề từ số sau, mục Bài nhận được ĐCN sẽ « ra mắt » các em. Như thế là hết đau tim nhé !

— HỒNG HÀ (Ban mê thuật) : Câu hỏi của em thật khó trả lời ghê. Nhưng anh đã hỏi anh Cấp với anh QD, thì anh ấy bảo hai người ấy bằng nhau về cả hai phương diện. Lần sau đừng có hỏi những câu như vậy nữa nha cô bé !

— TÂM THANH (Nha Trang) : Cháu có thể dùng bút hiệu ấy được. Viết thêm bài gửi về cho chú nghe.

— VI THÙY LƯU LỆ : Chú bận việc lắm nên rất tiếc không thể mua và gửi sách cho cháu được, mong cháu thông cảm cho. Cháu có thể liên lạc với các nhà sách lớn ở Saigon để hỏi mua những cuốn ấy.

— **HOANG THI OANH** : Cháu tưởng tượng tài như... nhà văn ấy. Thôi, chú không có « biện hộ » đâu, chú trả lời cho cháu đây. Nếu chú nhớ không lầm thì chú Cấp đã viết về vấn đề ấy rồi. Tuy nhiên, để chiều ý cháu, chú sẽ viết lại một ngày gần đây vì chú cũng đã từng là « nạn nhân » của « hiện tượng » ấy. Câu cháu hỏi, chủ đích là để ca ngợi những vật dụng của nhà Chùa cũng như sự linh thiêng huyền diệu của những vật ấy. Nhưng cũng có khi người ta dùng để mĩa mai nữa (tùy trường hợp)

— HUỖNH THANH TÙNG (Vũng Tàu) : Đáng lẽ chú phải chuyển câu hỏi của cháu sang mục Giải đáp thắc mắc, nhưng chú cũng cố gắng trả lời kê cháu buồn. 1) Cháu nên dùng những lời lẽ thật ngọt dịu lễ phép để nói với anh ấy. 2) Độc giả ở Vũng Tàu cũng nhiều chứ không ít đâu cháu. Để tránh những phiền phức mà tòa soạn phải chịu trách nhiệm, rất tiếc chú không thể cho cháu biết địa chỉ của người cháu hỏi được.

— Bé PHẠM THỊ DIỄM PHÚC (Đà Lạt) : Thôi, đề Trung Thu sang năm bé gửi cho anh cũng được. Bây giờ bé viết cho số Xuân đi nhé ! Anh có biết Trang Vy và Mỹ Thanh chứ.

— RONG RÊU (Gia Định) : Anh đã nhận đầy đủ bài vở của em, Cũng có một vài em đã yêu cầu ĐCN mở thêm mục Điện thoại như em, nhưng anh thấy các báo khác đã làm và gặp nhiều việc không hay, nên mong em... thông cảm cho.

TRINH CHÍ

tủ sách
TUỔI HOA

